

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ

**FARAONOVA
PEČEŤ**

FARAONOVA PEČEŤ
Markéta Chaloupková

Faraonova pečet'
© Markéta Chaloupková

Jazyková korektura: Mgr. Eva Továrová

Nakladatel:

Josef Chaloupka
Do čtečky.cz
www.doctecky.cz
Liberec 2020

ISBN 978-80-907854-1-7

Obsah

1. kapitola: Záhadný nález.....	5
2. kapitola: Svíčková bába.....	9
3. kapitola: Pohřbené zkameněliny	13
4. kapitola: Prozrazení.....	19
5. kapitola: Stroj uvnitř uhlí.....	23
6. kapitola: Cesta do Berlína	27
7. kapitola: V Berlíně	31
8. kapitola: Adam Davis a Daniel Kraus	37
9. kapitola: Na Krétě	44
10. kapitola: Návrh.....	52
11. kapitola: Cesta do nitra pyramidy	58
12. kapitola: Replika	65
13. kapitola: Druhá cesta do Berlína	69
14. kapitola: Katčin lup	75
15. kapitola: Novinky.....	79

1. kapitola: Záhadný nález

"Dali jsme si jméno Záhadná trojka. Ve skutečnosti jsme ale záhadní nebyli my, to jen záhady začaly kroužit okolo nás, jedna za druhou, jako nějaké planety. Nejdříve jsme si mysleli, že to, co jsme našli, změní tak akorát naše prázdniny. Pak jsme doufali, že to změní svět. Nakonec jsme pochopili, že svět se změnit nechce, ale změnilo to nás. To jméno "Záhadná trojka" použil poprvé můj tatínek..."

Katka Lišková odložila plnicí pero a zamyšleně se podívala z okna. Nebyla ten typ, který by si psal deník a teď se rozhodla, že založí něco jako kroniku, ale moc jí to nešlo. Napsala pár řádek a už nevěděla, jak pokračovat. V duchu se vracela k tomu týdnu, který před čtyřmi měsíci poprvé strávila s dvojčaty, Markem a Tomášem.

Někdy po Vánocích uhodily kruté mrazy a její otec si na náledí zlomil nohu. V té době byli už čtyři roky sami. Katky maminka byla úspěšná pianistka a zemřela při zemětřesení v Japonsku, kde tou dobou měla turné. Katka na dlouhou dobu zapoměla, jaké to je, když se člověk směje nebo má z něčeho radost. Zvykla si na tatínkův zakaboněný obličej a opravdu ji překvapilo, když ho po dlouhé době viděla opět veselého. Moc nechápala, co je zrovna na zlomené noze tak radostného, ale tatínek se jí brzy přiznal k tomu, že se v nemocnici seznámil s jistou rozvedenou doktorkou, Helenou Millerovou. Katce ta myšlenka byla ze začátku nepříjemná, ale jak se z tatínka začal zase postupně stávat přívětivější člověk, mizel z jejich domácnosti neviditelný tíživý černý mrak a ona se s tou představou celkem smířila. Tatínek se s paní doktorkou scházel asi dva měsíce, a pak usoudil, že je načase, aby se Katka seznámila, a to nejenom s ní, ale také s jejími dvěma syny.

Liškovi měli v Českém ráji chatu, kde měli strávit všichni společně jarní prázdniny. Byl to takový starý dům s neopraveným podkrovím. Dole byly tři místnosti, kuchyň spojená s velkým obývacím pokojem a ložnice a v každé z nich bylo několik míst na přespaní.

Jarní prázdniny připadly toho roku na konec chladného února, a tak byl jejich domek řádně vymrzlý. Pan Liška ihned zatopil a dal vařit vodu na čaj, paní Millerová vybalovala zásoby jídla, které cestou společně nakoupili, Katka si rovnala svoje věci a zatímco Tomáš se ochotně nabídl, že přinese ze sklepa uhlí, Marek se do žádné práce nehrnul a když zjistil, že po něm nikdo nic nechce, šel si zvědavě prohlédnout chatu.

Sotva se za Tomášem zavřely dveře do sklepa, ozvala se pořádná rána. Znělo to, jako když se kovový kbelík kutálí dolů ze schodů.

Nebylo se čemu divit. Tomáš byl trošku zbrklý a zdálo se, že na schodech uklouzl. Za ty dvě hodiny, které spolu strávili v autě a v obchodě, měla už Katka o dvojčatech svou představu. Vzhledově si byli podobní jako vejce vejci, ale Marek si nechával narůst dlouhé vlasy, aby si ho nikdo nemohl splést s jeho bratrem. Katka se mu moc nedivila. Marek byl bystrý a zábavný, talent na matematiku. Možná byl trochu pohodlnější a oproti Tomášovi měl pár kilo navíc, ale jinak ho v ledasčem převyšoval. Tomáš byl trochu pomalejší v myšlení a byl to takový srdečný dobrák, který se chtěl hned s každým přátelit. Ochotně se vybavoval s Katčíným otcem a na rozdíl od Marka se ani nepousmál, když se mu Zikmund Liška představil. Tomášovi ani nedošlo, že je na tom jménu něco zábavného. Obzvlášť když byl jeho nositel navíc profesorem historie na Karlově univerzitě a ani přibývající šediny nedokázaly ještě zcela zamaskovat medově hnědý odstín jeho vlasů, které na sluníčku vypadaly téměř rezavě. Ono "téměř" ale nebylo pro studenty žádnou překážkou. Stejně mu říkali Zikmund, liška ryšavá. Profesor Liška navíc onu dobu Karla IV. a jeho syna Zikmunda Lucemburského vyučoval. Začal se o ni zajímat právě kvůli oněm posměškům, které musel slýchat průběžně po celý život. Nyní se ale už většinou ozývaly jen za jeho zády.

Katka pozorovala jejich návštěvu a zatímco na schodech ještě rámusil kbelík, slyšela Marka, který se v sousední místnosti zasmál a polohlasně to okomentoval slovy: "To je prostě můj brácha."

"To by mě zajímalo, proč si pan Liška nezavede elektrické osvětlení do sklepa," hartusil Tomáš, když sestupoval s baterkou po úzkých schodech. Dole sebral kbelík, který mu předtím upadl.

Vešel do malého sklepa, kde byla v rohu nevelká hromádka uhlí a povzdychl si, když zjistil, že lopatka, která se tam válela, má zlomenou násadu. Naplnil z větší části kbelík, pak ho potěžkal a

usoudil, že ještě trochu uhlí unese. Když sypal do kbelíku poslední lopatku, všiml si náhle ve světle baterky slabého záblesku. Zvědavě prohrabal vrchní hrudky uhlí a najednou se v kbelíku něco zablýstělo.

"Páni," podivil se Tomáš. "Co to jen může být?"

Vzal hrudku do ruky a zvědavě přešel prstem po zubatém kolečku, které z ní trčelo. Vypadalo to jako malý kousek nějakých starých hodin. Tomáš zkusil za předmět zatáhnout, ale ten pevně vězel v hroudě uhlí. To bylo opravdu zvláštní. Rychle vyndal z kapsy kapesník, očistil jím kolečko a všiml si, že předmět je nejen zaklíněný v uhlí, ale navíc byl ještě popsán nějakým divným písmem.

Tomáš rychle odnesl kyblík uhlí nahoru. Katka byla s oběma dospělými v kuchyni, zatímco Marek si ve druhé místnosti prohlížel knihovnu. Tomáš toho využil, vklouzl za bratrem a rozrušeně se chlubil svým nálezem: "Marku, Marku, podívej, co jsem našel ve sklepě v hromadě uhlí!"

Marek si pohrdlivě prohlížel, co mu Tomáš přinesl.

"Vždyť je to jenom nějaký kus rozbitého budíku zamazaný zaschlou hlinou," prohlásil po prvním povrchním shlédnutí Tomášova objevu.

"Snad poznám uhlí od hlíny," zarazil se Tomáš. "A navíc, co to divné písmo, které je na tom budíku?"

Marek si nález prohlédl pozorněji. "No, je to sice kousek uhlí, ale je na něm i hlína. A tohle nebude písmo, ale nějaká dekorativní rytina. Až to strčíš pod vodu a umyješ z toho tu špínu, uvidíš, že se to ozubené kolečko uvolní. Uvnitř uhlí nemůže být nic, co vyrobil člověk."

Tomáš však odporoval: "Drží to tam dost pevně."

"Nesmysl," odpověděl Marek. "Možná by sis, Tome, mohl někdy přečíst i něco vědeckého a nejen samé dobrodružné knížky. Snad si aspoň pamatuješ ze školy, že uhlí vznikalo hlavně ve třetihorách a druhohorách, možná dokonce i v prvohorách. Před miliony a miliony let. Dost se ho tvořilo někdy v době, kdy po zemi chodili dinosauři a po lidech tady ještě nebylo ani stopy. A myslet si, že dinosauři vyrobili ozubené kolečko, může akorát tak někdo, kdo má o kolečko míň!" Marek se zasmál svému vtípu.

Tomášovi to ale moc zábavné nepřišlo. Neměl rád, když Marek žertoval na jeho úkor, a to se stávalo docela často. Kousl se ale do rtu a řekl si, že ten, kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp.

"Fajn, tak to vezmeme do koupelny a přesvědčíme se," navrhl Tomáš. Doufal, že tentokrát se nemýlí a že mu jeho bratr dluží přinejmenším omluvu.

Marek měl ještě něco britkého na jazyku, ale v tom vrzly dveře a v nich se objevila Kát'a.

"Co to máte?" zeptala se.

"Slečna je nějaká zvědavá," řekl Marek trochu nevrle a rychle schoval ruku za záda. "Myslíš, že kvůli tomu, že jsme o pár měsíců mladší, potřebujeme hlídání?"

"Slyšela jsem Tomáše, říkal, že něco našel," odpověděla Katka nazlobeně, "a měl by sis uvědomit, že já jsem tady doma a vy jenom na návštěvě. Takže jestli jste něco našli, tak to patří mně a tátovi."

Marek na to nic neřekl a jednoduše kolem Katky proklouzl a odešel do koupelny. Nejdřív měl chuť jít a ukázat Tomášovi před zraky všech, jaké ze sebe zase dělá trdlo, ale teď si řekl, že když se do toho plete ta cizí holka, jako na potvoru jí takovou radost neudělá. Tomáš jen omluvně pokrčil rameny a následoval svého bratra.

Katka zavrtěla hlavou, vrátila se ke kuchyňskému stolu a začala zamyšleně foukat do horkého čaje. Táhl jí na čtrnáct a s dvojčaty byli stejný ročník. Kluci se ale narodili na podzim a ona na jaře, a tak zatímco ona byla tercií víceletého gymnázia, Marek byl teprve v sekundě, zatímco Tomáš chodil na základní školu, do sedmé třídy.

"Jak to, že jsou ti vaši kluci každý úplně jiný, když jsou jednovaječní?" zeptala se doktorky Millerové na to, co jí vrtalo hlavou.

"Oni se narodili předčasně, víš," odpověděla maminka dvojčat. "Tomáš měl problémy s dýcháním. Dvakrát se dusil tak, až byl skoro modrý. Taková věc trochu poškodí mozek. Má proto problémy s učním, ale to neznamená, že by byl nějaký hloupý nebo nenormální. Sice není tak bystrý jako Marek, ale je to hodný kluk a na spoustu věcí je šikovný. Třeba vždycky rád montoval všelijaké stavebnice a vytvářel dost složité stroje z Merkura. A co ty? Co ty ráda děláš?"

Katka si omotávala okolo prstu konečky dlouhého copu a zamyšleně se podívala z okna. "Chodím hrát volejbal a taky ráda čtu knížky. A často si kreslím, i když to mi nejde tak jako hudba. Myslím, že

mám talent po mamince. Hraju na klavír a na flétnu, ale nechci dělat to co ona. A ve škole mi jdou dost dobře jazyky. Angličtina a francouzština. Teď začnu chodit ještě na němčinu a časem snad i na ruštinu. Táta mě před rokem vzal na stáž do Španělska, tak umím i pár vět španělsky."

"Pár vět," zopakoval pan Liška s úsměvem. "Byli jsme tam měsíc a Kát'a byla na konci schopná říct si o všechno, co potřebovala. Kdepak, bez Katky se člověk v cizině neobejde."

Pan Liška samozřejmě také musel coby vysokoškolský učitel ovládat pár jazyků. Běžně přednášel v angličtině a němčině a ze svých mladých let uměl i slušně rusky, ale jen se mu nechtělo do jazyků, které pro něho byly nové, jako třeba do španělštiny. Ale jinak Katka zdědila svoje vlohy na řeči po něm.

Zatímco v kuchyni se rozvíjela konverzace, zmohl se Marek v koupelně jen na jedno jediné slovíčko. "Promiň," musel říct trochu neochotně svému bratrovi, zatímco si užasle prohlížel jedno větší a jedno menší ozubené kolečko, která trčela pevně zaklíněná v kousku očištěného uhlí. Hrudka byla velká tak akorát do dlaně a po očištění od hlíny odkryli malý kousek druhého kolečka. Jinak se předmět ani nepohnul. Rozhodně nešel vyndat, byl doslova zarostlý v materiálu.

"Něco takového by ale nemělo existovat," mudroval Marek.

"Zeptáme se pana profesora, co si o tom myslí," navrhl Tomáš.

"Myslím, že není potřeba se hned se vším svěřovat dospělým," odporoval Marek. "Podíváme se na internet."

"On ale učí historii," namítl ještě Tomáš.

"Je to tvůj objev," pokrčil rameny Marek a vrátil předmět bratrovi. "Jen myslím, že je občas dobré mít svoje tajemství. On ti to akorát tak sebere. Tohle je něco tajemného. Dostalo se to do uhlí v době, kdy na naší planetě ještě nebyli žádní lidé. Třeba je to úlomek z kosmické lodi, která tady přistála. Možná, že ty značky jsou v mimozemském jazyce a my to vyluštíme a zjistíme, na které vzdálené planetě žijí nějaké jiné bytosti."

Marek rád četl sci-fi a teď si představoval, že se sám stane součástí takového dobrodružství. Už se viděl, jak jako první člověk na Zemi rozmlouvá s tajemnými návštěvníky z jiné planety.

"Tak dobře, tak mu to zatím neukážeme," souhlasil Tomáš. "Ale chci, abychom se kamarádili s tou holčkou. Možná, že z ní jednou bude něco jako naše ségra. Mamka je s tím profesorem opravdu šťastná a já myslím, že spolu zůstanou. Má na ni čas. Není jako náš táta, který byl pořád v práci..."

"Tak jo," vysoukal ze sebe Marek trochu neochotně.

Oba chlapci se odebrali zpátky do kuchyně a Marek, který se musel trochu přemáhat, se obrátil na Kát'u a navrhl jí: "Všiml jsem si, že máte vedle *Osadníky z Katanu*, co kdybychom si to zahráli, než bude oběd?"

"Máte minimálně hodinu času," usmála se paní Millerová od kamen. Hodiny ukazovaly teprve jedenáct.

Katka nadzdvihla trochu překvapeně obočí, ale pak souhlasně přikývla. Byla zvědavá, co má tato změna v Markově chování znamenat. Všichni se odebrali do vedlejší místnosti a zatímco Tomáš poctivě připravoval hru, Marek, který se opět chopil tajemného nálezu a svíral ho teď v čistém kapesníku, oslovil Katku: "Hele, omlouvám se, když už tu spolu musíme být, není potřeba být na sebe protivní. Ukážeme ti, co Tomáš našel, ale nechceme to hned říkat dospělým."

"Tak fajn," navrhla smířlivě Katka. Uvědomovala si, že i ona se na Marka předtím zbytečně obořila. Teď byla ale natolik zvědavá, že nějaké drobné sváry byla ochotná dát stranou.

"Páni," vydechla Kát'a, když jí Marek konečně podal kousek uhlí a stejně jako oba chlapci před ní, zkusila za kolečka pořádně zatáhnout. Držela je ale přes cíp kapesníku. Přece jen byl její tatínek historik a ona pochopila, že má před sebou něco zvláštního, s čím musí zacházet opatrně.

Marek už mezitím vytáhl mobil a připojil se na internet.

"Rozestav tam prosím pár vesnic a cest, ať to vypadá, že hrajeme," navrhl ještě svému bratrovi a kývl směrem k hrací desce.

Tomáš se na něho na okamžik nechápavě podíval, ale pak mu došlo, že v danou chvíli se žádná hra hrát nebude, že to byla jen výmluva pro dospělé. A tak nastavěl na hrací plochu pár objektů, každému

ještě rozdal nějaké hrací karty a sám si vzal do ruky kostky, připravený s nimi hodit, kdyby někdo vešel do dveří.

Katka se přisunula blíž k Markovi. Viděla, že se snaží na internetu zjistit, jestli čirou náhodou už někdo někdy nenašel něco nepatřičného v uhlí, ale nespokojeně zavrtěla hlavou.

"Napiš to anglicky, dej tam *objects in coal* nebo *artefacts in coal*, česky ti to nenajde tolik výsledků," navrhla mu.

"Něco tady je," ozval se Marek po chvíli. "Myslel jsem, že je totální blbost, aby se kdy v uhlí dalo najít něco, co někdo vyrobil, ale tady mi vyskočil nějaký zvoneček a taková malá nádobka, které se taky našly v uhlí. A pak je tu ještě nějaké kladívko uvězněné v kusu kamene."

Marek ještě chvíli pátral v mobilu, a pak pokračoval: "Vypadá to, že to má dokonce svoje jméno, říká se tomu *out of place artefact*, někde to píšou artifact s "i" a má to zkratku *ooparts*. Vypadá to, že takových věcí, které existují a neměly by existovat, je víc."

"Můžu se podívat?" zeptala se Katka.

Marek jí půjčil mobil a uvažoval. "Vsadil bych se, že tu někdy v době dinosaurů ztroskotala kosmická loď, některé její části se dostaly na místa, kde vznikalo uhlí a jiné horniny a my se teď díváme na pozůstatky nějaké mimozemské civilizace."

"Má to jeden háček," okomentovala to Katka, která zběžně prohlížela jednu zajímavou stránku po druhé, "takové divné věci se našly po celém světě. To by se ta tvoje loď musela roztrousit po všech světadílech. A navíc tady mi to neukazuje jen předměty v uhlí nebo v kamenech, ale třeba i kresby. Jsou tu obrázky z Egypta, jeden vypadá jako letadlo a ponorka a tohle zase připomíná žárovku. Dál je tu malinký zlatý model letadla a obrázky dinosaurů na nějakých kamenech. Nebo je tu zkamenělý otisk lidské ruky – myslela jsem, že kameny měly vzniknout dávno před lidmi. Taky tu je zkamenělá lidská šlápota, ale je obrovská. A tady jsou dokonce nějaké stopy dinosaurů a přes ně vedou lidské stopy."

"Část toho budou určitě pitomosti," namítl Marek, "někdo si asi hrál doma s Photoshopem."

"Všechno to ale nesmysly být nemůžou, některé ty fotky jsou i z muzeí," upozornila ho Katka.

"Proč nám ale o něčem takovém nikdo nikdy neřekl ve škole?" ozval se Tomáš.

Marka samozřejmě hned napadla nějaké konspirační teorie: "Určitě existuje nějaká tajná společnost, která nemá zájem o to, aby se lidé takové věci dozvěděli. Sami pátrají po záhadách a chtějí být ti první, kdo se dostanou do kontaktu s mimozemšťany nebo najdou bájně poklady."

"Možná," pokračovala Kát'a, "že kdyby lidé víc přemýšleli a zabývali se různými záhadami, nebyla by spousta z nich jako tupá hovádka ve stádu. Mnoho mých kamarádek musí mít každý krám, který vidí v Brávičku nebo jiném časopise a mezi kluky je dnes *king* ten, kdo má nejlepší mobil. Třeba jsou ta tvoje tajná společnost jen obchodníci, kteří chtějí prodávat zbytečné krámy..."

"A proto podplatili vydavatele učebnic a vědce, aby lidem řekli, že se věci staly přesně tak a tak a všechno, co se jim nehodí, smetou ze stolu, aby lidé nepřemýšleli? Nezlob se, ale zní to jako pitomost," řekl Marek trochu ironicky, ale zároveň tak, aby Katku nenaštval.

"Táta mi vždycky říkal, že mám myslet sama za sebe a nesežrat i s navijákem každou hloupost, kterou uslyším," pokračovala Katka, kterou Markova námitka nijak nevzrušovala. "Asi tady nepřijdeme na důvody, proč se o takových věcech moc nemluví, ale to neznamena, že si nemůžeme udělat vlastní názor. Co když to prostě není tak, jak nám říkají, že nejdříve vzniklo uhlí, a pak lidi? Já na mimozemšťany moc nevěřím. Třeba nejdřív byli lidi a až pak vzniklo uhlí. Obzvláště pokud se v uhlí našlo víc věcí, které musel vyrobit nějaký člověk."

"Lidi neexistují moc dlouho, vyvíjejí se pár milionů let, ale kovy začaly používat tak před pěti tisíci lety. Kde by se za posledních pár tisíc let udělalo uhlí? To zní stejně pravděpodobně, jako že dinosauri vyráběli ozubená kolečka," zopakoval Marek ještě jednou svůj vtip.

Tomáš sice žádnou teorii neměl, ale prohlásil: "Právě jsme našli důkaz, že na tom, co se učíme ve škole, něco nesedí. Kdyby to byla jedna věc, tak to můžeme třeba zahodit a říct, že všechno je tak, jak si myslíme, ale po pár minutách na internetu jsme zjistili, že takových věcí je asi opravdu hodně. Myslím, že bychom se k tomu měli postavit jako správní detektivové. Měli bychom prozkoumat všechny ty věci o lidské minulosti, uhlí, mimozemšťanech a o tom všem. Představte si třeba, že nevíme vůbec nic o tom, co se na téhle planetě do teď dělo a že se tomu snažíme přijít na kloub."

"To se mi líbí," prohlásil Marek, "bud' se to všechno dá nějak vysvětlit a nebo musely věci v historii probíhat nějak jinak, než jak jsme doposud slyšeli."

"Hm, takže průzkumníci záhad," nadhodila Katka zamyšleně. "Mně na tom všem trápí ještě jedna věc. Mám pocit určitého déjà vu. Celá tahle situace mi něco připomíná. Něco, co jsem viděla jako malá, ale nemůžu si vzpomenout na detaily. Jen vím, že u toho byl tatínek a nějaký starý pán, něco si prohlíželi, ale je to už tak strašně dávno..."

2. kapitola: Svíčková bába

"Celé dva dny jsme každou volnou chvíli trávili společně, zavření někde, kde nás dospělí nerušili. Samozřejmě nás nenechali doma, jak bychom si přáli, ale museli jsme se účastnit různých výletů a lyžování, věci, které by nás normálně bavily, ale teď nás jen zdržovaly v našem pátrání. Většinou jsme byli všichni tři nalepení u notebooku, zvuk jsme měli puštěný co nejtíšeji, aby neslyšeli, čím se zabýváme a seděli jsme u Youtube a sledovali jsme různé dokumenty. Dávali jsme se třeba na Dánikena a jeho povídání o zobrazení prastarých létajících strojů a v Markovi čím dál tím víc sílilo přesvědčení, že za vším záhadným a vyspělým na naší planetě musí být mimozemšťané. Já jsem byla opatrnější. Tomáš byl takový náš pozorovatel, kulil oči víc než my dva s Markem, ale zároveň se k tomu všemu moc nevyjadřoval. Každopádně to tatínkovi začalo být podezřelé a zaslechla jsem ho, jak mudruje nad tím, co ta "záhadná trojka" pořád dělá..." Katka pokračovala ve svých zápiscích a spokojeně se přitom usmívala. Teď už jí to šlo trochu lépe od ruky. V duchu už byla zase zpátky v době jarních prázdnin a připomínala si bouřlivé diskuze, které vedla s Markem.

"Já mám celkem jasno," nechal se Marek slyšet po prozkoumání různých záhad na internetu, "tuhle planetu zkrátka dlouhodobě navštěvují mimozemšťané. V různých starých kulturách existuje spousta zmínek o létajících strojích a bozích, kteří přišli z hvězd. Existuje tolik věcí, co ti dávní lidé nemohli udělat sami, a to ani nemluvě o předmětech, které se dostaly do uhlí a hornin, které vznikly dávno před lidmi!"

"Mně se moc nezdá ten předpoklad, že ti lidé byli primitivní a nemohli udělat tak složité věci," snažila se Katka oponovat Markovi, který byl už zase v duchu na palubě nějaké kosmické lodi. "Proč by ty záhadné a vyspělé věci nemohli udělat lidé jako my? Copak myslíš, že se za posledních pár tisíc let tak strašně změnil lidský mozek?"

"Mozek ne," namítl Marek, "ale lidi nashromáždili vědomosti a zkušenosti."

"Jenomže to není tak, že všechno jde stále nahoru a nahoru," odpověděla Katka. "Podívej se na to, jak vyspělá byla Římská říše, a pak následoval úpadek. Nový vzestup v Evropě začal až za tisíc let. A navíc i dneska žijí na planetě pořád primitivní domorodci. Jednoduché a složité kultury existovaly vždycky vedle sebe a různé říše a kultury zanikaly."

"Nevím, jaká by se musela stát katastrofa, aby zanikla kultura, ve které už třeba existovala letadla a tak. To by museli mít třeba jaderné elektrárny a nějaký výbuch by je smetl všechny z povrchu zemského," dumal Marek. "Mimozemšťané, kteří se vši tou vyspělou technikou zase odlétli pryč, jsou logičtější."

"A co Atlantida?" ozval se Tomáš. "Třeba to bylo centrum světa a prostě se jednoho krásného dne potopili i se vším, co věděli."

Marek nespokojeně zavrtěl hlavou: "Pleteme tady všechno dohromady. Za posledních pár tisíc let se objevily záhadné předměty a obrázky vynálezů, které jsou nad naše chápání. To je jedna věc, kterou řešíme. Ale pak jsou tu věci, které by vůbec neměly existovat – předměty v uhlí nebo v kamenech. Něco, co vzniklo někdy v době dinosaurů."

"Jenomže byla doba dinosaurů opravdu tak dávno, když třeba indiáni dinosaury zcela běžně kreslili?" namítl Tomáš.

Katka si povzdychla: "Měli bychom si promluvit s tátou. Vždyť mu to stejně budeme muset říct. To, co jsme našli je vzácnost a nebylo by dobré snažit se to vykuchat z toho uhlí. Táta nám může pomoci. S někým promluví, pošle to na nějaký speciální rentgen a uvidíme, jak to vypadá uvnitř. A pak je tady

ještě pořád ta moje vzpomínka z dětství. Něco mi to připomíná a jenom táta bude vědět, o co tehdy šlo."

"Hm," zamručel Marek neochotně, "byl bych nejraději, kdyby to zatím bylo jen naše tajemství, ale na tom kolečku jsou ty dvě značky a my jsme zatím nepřišli na to, jaké by to mohlo být písmo. Tvůj táta by nám s tím mohl pomoci."

"Co kdybychom na to šli opatrně?" navrhla Katka. "Trochu si ho oťukáme, zjistíme, co si o některých věcech myslí, a pak až mu to třeba řekneme."

Obě dvojčata souhlasně přikývla.

A tak byli oba dospělí toho odpoledne přizváni, aby se zúčastnili klání ve společenských hrách. Katky tatínek ale musel hned po pár minutách zamyšleně konstatovat: "Připadá mi, že se v těch pravidlech moc nevyznáte. Na to, že už pár dní chcete být každou volnou chvíli sami a v jednom kuse tu máte rozložené všechny tyhle hry, tak bych předpokládal, že je také umíte hrát."

Katka a dvojčata se na sebe zahanbeně zadívali, připadali si jako zloději přistižení při činu.

Profesor Liška ale nijak nevyzvídal. Prostě si vzal do ruky návod k *Osadníkům z Katanu* a stručně všem vyložil, jak se hra hraje. Vrhł se naplno do hry a tvářil se, že vůbec není zvědavý.

"Tati, měl jsi tu ve vsi někdy nějakého kamaráda?" zkusila Katka co nejnenápadněji nadhodit to, co ji tížilo. "Pamatuju si, jak jsi tu kdysi zkoumal nějakou divnou věc s jedním takovým starým pánem, zatímco já jsem si hrála s jeho psem. Bylo to štěně kokršpaněla."

"Divnou věc?" zapřemýšlel profesor. "To asi myslíš Aloise Bílka. Jednou za mnou přišel, když ti bylo asi pět a přinesl mi nějakou hroudu uhlí, do které byla nabodnutá taková kovová tyčka. Chtěl vědět, co si o tom myslím."

"Tyčka v uhlí?" divila se naoko Káťa. "Jak by se tam dostala?"

"No asi celkem jednoduše," odpověděl její otec. "Při dolování uhlí někdy v historii zlomil někdo ve sloji nějaký kovový předmět a ten se zaklínil v uhlí. Později se v dolech začalo znovu pracovat s pokročilejší technologií, tehle kousek se dostal ven a pan Bílek v tom hledal nějakou zbytečnou záhadu."

"Bílek, Bílek," uvažovala Káťa, "kde vlastně bydlí a co dělal?"

"Ale, v důchodu pomáhal v jedné firmě, která uhlí prodávala. Sám jsem od nich nějaké kupoval. A předtím byl asi úředník. Už je to pár let, co umřel, ale jeho sestra je paní Procházková, ta co bydlí dole u můstku."

"Kdy jsme vlastně naposledy kupovali uhlí?" přemýšlela Káťa.

"Poprvé a naposledy," upřesnil pan Liška, "jsem uhlí kupoval jen proto, že se tu poblíž likvidovalo velké skladiště a měli ho dost levně. Pak jsme museli porazit tu velkou lípu, která stála za domem a roky jsme stejně topili dřevem. Část toho uhlí jsme vždycky stopili během zimních prázdnin, ale stejně se nám tu válí už skoro deset let."

Pan Liška si posunul brýle na nose, za kartičky, které měl, si koupil jednu vesnici a byl spokojený, že se mu ve hře daří.

"Je nějaký speciální důvod, proč se má dcera zajímá zrovna o uhlí?" podíval se na Katku.

"Ptala jsem se na toho pána," blafovala Katka. Veškerá chuť svěřit se otci ji totiž přešla. Co když má pravdu a jen se někomu zasekl v hrudce uhlí nějaký starý nástroj? Jenomže pak se zamyslela znovu. V uhlí se přeci našly různé nádoby. Kdo kdy těžil uhlí hrnkem? A navíc ty věci byly uvnitř uhlí úplně zarostlé. A ta jejich kolečka přece vypadají jako od nějakých velkých hodin. A hodinami se uhlí také netěží. Kdepak, Katka se nemínila oné záhady jen tak vzdát. Spokojeně se usmála. Přece jen mají stopu. I když pan Bílek už nežije, třeba bude něco vědět nebo v lepším případě mít paní Procházková. Marek, který byl docela šprýmař, prohodil: "Panu Bílkovi by se asi nelíbilo, kdyby ho ve Francii povýšili do šlechtického stavu."

Dospělí se zasmáli a Katce to docvaklo o dvě vteřiny později.

Tomáš se na ně nechápavě koukal a Marek, pyšný na svůj vtip, mu vysvětloval. "Pak by se totiž jmenoval Alois de Bílek, víš?"

Pan Liška neměl prázdniny tak jako mládež. Na vysoké škole přednášel vždy v úterý a ve středu, a to

se Katce a dvojčatům hodilo. Profesor se musel vrátit na dva dny do Prahy a maminka obou chlapců se uvelebila do pohodlného ušáku s knížkou. Prohlásila, že si bere po všech těch výletech, které od soboty podnikli, den volna a že už jsou dost staří na to, aby pro změnu uvařili oběd.

Moc si s tím hlavu nelámali, udělali špagety s boloňskou omáčkou z mletého masa, ale celou dobu, co vařili, byli stejně myšlenkami jinde.

Po obědě Katka s Markem vyrazili k domku paní Procházkové. Katka ji znala trochu od vidění, ale nebyla si moc jistá tím, jak a zda je stará paní přijme. Proto tam také šli jen ve dvou, Káťa měla strach, že tři neočekávaní návštěvníci, by byli na asi osmdesátiletou paní trochu moc. Koupili jí dobrou bonboniéru, a pak s obavami zaklepali na dveře, zatímco Tomáš se šel projít po vesnici.

První krok dopadl dobře. Paní Procházková byla doma a když ji Katka poprosila, jestli by se nemohli zeptat na něco ohledně jejího bratra, pozvala je dál. Stařenka jim nabídla čaj a i když na něj neměli moc chuť, neodvažovali se odmítnout její pohostinnost.

Katka za chvíli litovala, že s sebou nevezala raději Tomáše. Marek měl rád dobrý zelený sypaný čaj a paní Procházková měla doma samozřejmě jen černý a ovocný, a to ještě jedny z nejlevnějších čajů v pytlíku. Marek za jejími zády naznačoval, že bude zvracet, a pak od ní přijal šálek až s přílišnou úlisností. Stará paní navíc topila dřevem a neměla ho v místnosti zrovna moc, a tak Katka naznačovala Markovi, aby jí nabídl svou pomoc. Její jindy bystrý společník se však tvářil lehce nechápavě a Katka ho na okamžik podezírala z toho, že to dělá naschvál, protože se mu pro dříví jít nechce. Káťa si byla jistá, že by ta nabídka zněla lépe od kluka, ale nakonec musela nabídnout pomoc ona a společně pak s Markem přinesli stařence dva koše dříví. Když si pak konečně sedli, neuniklo Kátě, že se paní dívá trochu s nelibostí na Markovy neupravené přerostlé vlasy. Tohle tedy Katka nedomyslela, ochotnější Tomáš s kraťoučkými učesanými vlasy by byla lepší volba.

Staří lidé si rádi povídají, to Katka věděla. Chtěla jejich hostitelce vysvětlit, proč vlastně přišli, ale stařenka se sama pustila do povídání o svém bratrovi, a aniž by čekala na otázky, tak vyprávěla o tom, co dělal za války, koho si vzal za ženu a jak ho mrzelo, když se jeho jediný syn po svatbě odstěhoval až na druhý konec republiky.

"Když jsem byla malá, přinesl jednou váš bratr tatínkovi ukázat nějaký předmět zaklíněný v uhlí," nadechla se konečně Katka. "Děláme teď takový menší průzkum a moc by nás to zajímalo. Nevíte, co se s tím asi stalo?"

Stará paní se zakabonila a její vstřícnost a ochota trochu ochladly. "Tak tím bych se na vašem místě vůbec nezabývala," odpověděla. "Všechny tyhle zkameněliny, to jsou tak akorát ďábelské podvody, které mají lidem plést hlavu."

"Ďábelské podvody?" vykulil oči Marek. "To tedy nechápu..."

"Podle Bible stvořil zemi Bůh, a to za šest dní," odpověděla stařenka. "Všechny tyhle obtisky v kamenech, to je jen jeden velkej podvod, aby si lidi mysleli, že se svět vyvinul tak, jak říkal ten Čarlí Dárwin. Musel to pod zem nastrkat sám ďábel, kterému se náramně líbí, když lidé nevěří v Boha."

Katka a Marek horlivě přemýšleli, jak celou situaci zachránit.

"To, na co se ptáme, ale nebyla zkamenělina zvířete, byl to jen kousek nějakého nástroje, zaklíněný v uhlí," zkusila to Katka.

Marek se rozhodl jít na to ještě trochu jinak a prohnanež zalhal: "Dělám do školy takový referát o tom, jak se dřív těžilo uhlí. Nějaké zkameněliny mě také moc nezajímají, ale tohle by se mi moc hodilo. Katky tatínek mi o tom vyprávěl, mohl by to být nějaký starý nástroj, který v šachtách zanechali dávní horníci. Opravdu byste mi tím moc pomohla."

"Bohužel," zavrtěla stará paní hlavou. "Já už nic z toho nemám. Můj bratr sbírat různé otisky mušlí a lístků v kamenech. Místo aby se staral raději o svou duši, zaobíral se takovými nesmysly. Když umřel, vzala jsem všechny tyhle krámy a nasypala jsem to do vody. Nacpala jsem ty pekelné podvrhy ďáblu rovnou zpátky do chřtánu, tam kam patří! Vyhodila jsem to všechno a jestli mezi tím bylo i něco jiného, než ty kamínky, tak jsem si toho ani nevšimla."

Katka v duchu záupněla, Marek to nezvládl a záupněl trochu doopravdy, i když se rychle ovládl.

"A kam jste to vyhodila?" vyhrkl na stařenku bez rozmyslu.

"Raději byste se měli zajímat o věci Boží," odpověděla stará paní a bylo jasné, že místo, kam pohřbila všechny ty předměty, které pro Katku a dvojčata znamenaly víc než nějaký poklad, neprozradí.

"Hloupá svíčková bába," nadával Marek hned, jak za nimi zaklaply dveře. "Já bych takovýhle lidi roztrhal! Pitomý náboženský žvásty! Já snad prasknu vzteky! Když chce někdo něčemu věřit, tak prostě bude ignorovat všechny skutečnosti a vždycky si najde nějakou výmluvu, kterou si omluví to, co říká!"

Katka se na něho zamyšleně podívala: "Máš pravdu, jenomže tohle platí i pro lidi, kteří věří v evoluci. Všechny ty věci, kterými se poslední dny zabýváme, se do evoluční teorie vůbec nehodí. A zdá se, že někdo je úplně ignoruje, jen protože jsou nepohodlné. Evoluce se učí ve škole a mluví se o ní v televizi v každém přírodopisném pořadu. Všude pořád slyšíš, jak se to a to zvíře vyvíjelo, před kolika miliony let žilo, pak slyšíš jak opice slezly ze stromů a používaly jednoduché nástroje. Pak měli lidé nějaké primitivní kovové nástroje a primitivní znalosti a až my jsme ti první, kdo přišli s technickou revolucí, složitými operacemi, létajícími stroji..."

"Mimozemšťané," zopakoval opět Marek. "Mimozemšťané jsou jediná logická odpověď na všechny záhady světa!"

"Víš, já si jenom říkám," nedala se Katka, "že všechny ty úžasné objevy moderní doby, jsou záležitostí posledních dvou století. Kdyby tu byla nějaká vyspělá kultura už dřív, a pak by zase zanikla, mohl by to v průběhu minulých tisíciletí být opravdu krátký čas. Co když někdy před deseti tisíci lety došlo k nějaké technické revoluci, která trvala třeba tři sta let. Vždyť existují i teorie o tom, že někde v Indii došlo už kdysi dávno k atomovému výbuchu. Třeba je to pravda a ta civilizace tak zanikla..."

Marek se trochu uklidnil a nahlas uvažoval: "Možná bychom ji mohli nějak přesvědčit. Byl jsem tak rozčilený, že jsem vůbec nepřemýšlel. Vždyť mnoho těch nálezů, kterými se zabýváme, je ve skutečnosti proti evoluci, takže by se vlastně měly hodit pánbíčkářům do krámu."

"Podle mě se nehodí ani jim," zavrtěla Katka hlavou. "V co oni asi tak věří? Že nás Pán Bůh stvořil někdy nedávno, vyhodil lidi z ráje za to, že si dali nedovolenou svačinu, že žil Mojžíš, který dal lidem desatero přikázání, a pak že přišel Kristus."

"Já chápu, že skutečná pravda musí být někde úplně jinde," skočil jí Marek rychle do řeči. "Ale ona není zas až tak chytrá, ne? Když se trochu podíváme do Bible na to stvoření světa a něco si vymyslíme a vysvětlíme jí, že by ty nálezy mohly být vlastně pro věřící výhodné, tak nám to třeba ještě prozradí!" Marek s Katkou trochu zklamaně poreferovali Tomášovi o průběhu návštěvy. O půl hodiny později už seděli všichni tři s hrníčky dobrého zeleného čaje u internetu. Žádnou papírovou Bibli na chatě neměli, ale Katka měla tablet, Marek notebook a Tomáš si musel vystačit s internetem v telefonu. Rychle se ponořili do prvních kapitol Bible, aby vymysleli něco, čím tu "svíčkovou bábu", jak jí Marek říkal, přesvědčí.

"Bůh nejdřív stvořil zemi, a pak slunce, to je vtipné," konstatoval po chvílce Marek. Po několika minutách se ale ozval znovu. "Hele, tohle je už zajímavé, jsem ve čtvrté kapitole a kromě těch nesmyslů, že lidi žili několik set let, je tu napsáno, že si hned ti první lidé stavěli města, měli hudební nástroje a hlavně, že nějaká ženská, cituji, *porodila Túbal-kaina, kováře všech bronzových a železných nástrojů.*"

"Jako hned po stvoření světa?" ujist'ovala se Katka. "Kde to je?"

Všichni četli současně stejný text, protože každého z nich mohlo něco napadnout a mohli si všimnout nějaké zajímavosti.

"Čtvrtá kapitola, věta s číslem dvacet dva," upřesnil Marek.

"V Bibli se tomu říká verše," upozornila ho Katka. "Ne že by se to rýmovalo, ale jsou to takové kousky, často je pod jedním tím číslem víc vět. Slyšela jsem to jednou v nějakém pořadu. Každopádně máš pravdu, že je to zajímavé, protože je to hned u těch prvních generací lidí."

Katka rychle sáhla po poznámkovém bloku, který si v pondělí pořídila a zapsala si tam ono místo. Pak četli dál.

"Šestá kapitola, hned na začátku," hlásil po chvíli Marek a přečetl delší úsek: "*Když se lidé začali na zemi množit a rodily se jim dcery, synové Boží viděli, že lidské dcery jsou hezké, a brali si za ženy všechny, které si přáli. A Hospodin řekl: Můj duch nebude v člověku přebývat navěky, protože je tělo. Jeho dnů bude sto dvacet let. V oněch dnech byli na zemi obři – a také potom, když synové Boží vcházeli k lidským dcerám a ty jim rodily; to jsou ti dávní hrdinové, věhlasní muži. A pak už je Noe a*

světová potopa."

Marek zářil spokojeností: "Boží synové budou určitě mimozemšťané."

Katka jen něco zamručela a hledala dál na internetu: "Podle těch rodokmenů, co tam jsou dřív, se dá spočítat, kdy ta potopa podle Bible byla, tady někdo píše, že to počítal a že to vychází na rok 1656 po stvoření světa, a protože svět podle nich vznikl asi čtyři tisíce let před naším letopočtem, tak je to podle jedné té stránky kolem roku 2 300 a podle jiné asi 2 100 před naším letopočtem."

"Je zajímavé, že je tam řeč o obrech," ozval se tentokrát Tomáš, který většinou do diskuzí tolik nepřispíval. "O obrech je tolik zajímavých pověstí, naschvál se na to mrknu."

"Dávní hrdinové a věhlasní muži," zdůraznil ještě Marek konec svého citátu. "Bible je sice nějaká pohádková náboženská knížka, ale může v ní být i něco, co je pravda, ne? Vždyť je koneckonců asi pěkně stará. Hrdinové, kteří se narodili božským potomkům, určitě nebyli žádný trdla. Byli to věhlasní muži. Vědci pořád mudrují, jak mohli lidé kdysi dávno stavět pyramidy a další divy světa, ale jestli tu byli nějakí hrdinové, kteří měli božský původ, tak to musely být pořádný mozky!"

"Tady píšou, že jedno z vysvětlení je, že to byli nějaké nadpřirozené bytosti jako andělé nebo démoni," četla Katka dál z internetu, "a to slovo obři – nephilim – se někde překládá i jako zrůdy."

"Jako až takové zrůdy jako byli lidé se zvířecí hlavou, jak je kreslili v Egyptě? Že by to nebyla jen maska, ale doopravdičtí znetvoření kříženci?" zvedl Tomáš hlavu od mobilu.

Marek se zasmál: "Spíš takovéto zrůdy." Ukázal jim obrázek člověka, který měl opravdu divně tvarovanou hlavu.

"Tady jsem našel obři deformované lebky z Peru," přidal se Tomáš a pochlubil se svým nálezem obrů.

"Tohle tedy nejsou jen nějaké bájně obrázky, takové lebky se doopravdy našly a dokonce byly o něco větší, než je normální."

"Mě na tom zaujala ta potopa," ozvala se Katka. "Existuje v legendách po celém světě, třeba v eposu o Gilgamešovi. Tady čtu, že někteří lidé mají za to, že byla jen místní, ale jsou křesťani, kteří berou Bibli úplně doslova a věří všemu, co je tam napsané. Ti si myslí, že byla doopravdičtá potopa celého světa, kterou přežil jenom Noe a jeho rodina. A mají za to, že všechny možné fosílie a dokonce i uhlí, vznikly právě během této potopy."

"Taková potopa by taky mohla spláchnout vyspělou civilizaci," nadhodil Tomáš.

"Rozhodně by to byl způsob, jak by se do uhlí a hornin mohly dostat lidské výrobky," pokračovala Káťa. "Vypadá to, že jsou křesťani, kteří mají Bibli na háku a věří v evoluci, ale pak jsou nějakí kreacionisté, kteří mají za to, že je Země doopravdy mladá a že obrovská potopa vysvětluje všechny objevy, které se nehodí do evoluce, mnohem lépe."

"A ta babča o tom vůbec nemá tušení," povzdychl si Marek. "Stačilo by si trochu nastudovat nějakou teorii těch křesťanů a vysvětlit jí to, a pak by nám určitě řekla, kam ty věci vyhodila."

"Tak si o tom každý něco krátkého poslechneme, a pak to dáme dohromady a připravíme se na ni, platí?" navrhla Káťa.

3. kapitola: Pohřbené zkameněliny

"Příští den jsme byli na paní Procházkovou nachystaní a Marek měl novou lásku. Nadchl se pro chlápka, který se jmenuje Hans-Jaochim Zillmer. Ten ve svých přednáškách vysvětloval, že zkameněliny musejí vznikat stejným způsobem, jako když někdo šlápne do čerstvého betonu. To, že by zkameněliny vznikaly tak, že se někde něco dlouhodobě usazuje, je podle něho nesmysl. Zkamenělá zvířata musela být pohřbená v něčem měkkém, co pak ztvrdlo, a to pěkně rychle, protože když někde zůstane ležet nějaké mrtvé zvíře, tak nez kamení, ale něco ho sežere. Některá zvířata navíc zkameněla dokonce ve chvíli, kdy něco žrala. Viděli jsme obrázky ryby, která měla v otevřené tlamě jinou rybu a v tu chvíli ji něco pohřbilo. Zillmer věřil v potopu i v mladou zemi, všechno to poměrně jednoduše vysvětloval, ale přesto to nebyl žádný křesťan a kreacionista. Možná proto si ho Marek tak oblíbil. Věřil totiž na UFO, neuznával evoluci, ale věřil v několik stvořitelů s malým "s" – v mimozemšťany. A to bylo něco pro Marka, i když něco, o čem bylo nutné před onou pámbíčkářkou pomlčet. Trénovali jsme to, co jsme jí chtěli říct, jako nějakou scénku, ale bylo nám to stejně málo platné.

Druhý den jsme ji doma nezastihli, a pak přijel tatka a začal nás zase tahat na různé výlety. V neděli jsme se vymluvili, že chceme jít bruslit, ale paní Procházková nebyla ani v tento poslední den doma. Napadlo nás tedy stavit se v kostele, ale ani tam nebyla. Nakonec jsme si tedy šli přece jen zabruslit, jak jsme řekli. Cestou zpátky se nám konečně trochu poštěstilo. Potkali jsme sousedku paní Procházkové a zjistili jsme, že si stará paní před pár dny zlomila nohu a je v nemocnici. Tak jsme aspoň věděli, co se děje.

Celí zklamaní jsme šli domů na oběd, a pak jsme s tátou před odjezdem vyrazili na poslední krátkou procházku. Šli jsme lesem kolem zatopeného lomu, do kterého se v létě často chodím koupat. Jeho plocha je poměrně malá, ale hluboký je tak čtyři metry. Tohle báječné koupaliště je obklopené vysokými skalisky a kvůli tvaru jedné z těch skal se mu říká "d'áblův chřtán". Až ve chvíli, kdy to táta vysvětloval klukům, mi to došlo. Zůstala jsem na chvíli stát s otevřenou pusou a podívala jsem se na Marka, kterému to taky vzápětí docvaklo. Paní Procházková nám vlastně dala neúmyslně odpověď na to, co s bratrovými nálezy udělala – nasypala je do vody a zároveň je nacpala d'áblu do chřtánu. Nemohli jsme se dočkat, až bude dost teplo na to, abychom se mohli v lomu potápět. A tu příležitost nám poskytly prodloužené květnové víkendy..." pokračovala Katka ve svých zápiscích.

"Máme štěstí, že je tak teplo," radoval se Marek, když v pátek 1. května vyrazili k lomu. Teploměr ukazoval přes dvacet stupňů. Na chatu přijeli s profesorem už předchozího dne. Dvojčata si to vyprosila, i když jejich maminka musela sloužit v nemocnici a nemohla jet, a teď se vybaveni ručníky, šnorchly, brýlemi a ploutvemi vypravili do lesa.

"Voda bude ale stejně ledová," poznamenal Tomáš, který byl členem turistického oddílu a všechno, co se týkalo přírody, měl v malíčku. "Vzal jsem proto raději termosku s horkým čajem."

"Proto máme taky tuhle hrůzu, kterou jsi nám přinesl, že?" zašklebila se Katka a s nechutí si prohlížela gumovou koupací čepici. Samozřejmě věděla, že bude ještě ráda, že ji má a že je to také nejlepší způsob, jak zatajit před otcem, co jdou dělat. Kdyby Katka s Markem přišli domů s mokřými vlasy, bylo by to těžké vysvětlování. Jen Tomáš měl vlasy tak krátké, že by mu bez problémů za pár minut uschly.

"Jsem zvědavý, jestli budeme mít štěstí," uvažoval Tomáš. "Jaké je tam vůbec dno? Ani jsem si nevšiml."

"Je to takový světlý štěrka," vysvětlovala Katka, "ale bohužel v něm vždycky byly i větší kameny. Určitě se tam cokoli bude hledat dost špatně."

"Mám vodotěsnou baterku," informoval ji Tomáš, který byl vždy připravený na cokoli, "ale tu mám bohužel jen jednu."

"Pokud to bez ní nepůjde, tak se můžeme když tak střídat," navrhla Katka. "Jestli ta voda bude hodně ledová, dlouho v ní stejně nevydržíme."

Za těchto úvah došli k lomu. Jakási starší paní tam venčila psa, a tak si na chvíli sedli na břeh a čekali, až odejde. Jinak tam naštěstí nikdo nebyl. V létě byl lom oblíbeným místem na koupání, ale nyní byly jeho liduprázdné břehy němým svědkem toho, že voda je ještě dost studená, jak se ostatně všichni přesvědčili, hned jak v ní smočili ruku.

Marek vzal nějaký kámen a hodil ho do vody. Katka se na něho hned obořila, co blbne, vždyť jim tak akorát přidělává práci.

"Ani jsem si to neuvědomil, síla zvyku," mrmlal Marek místo omluvy a začal se váhavě vysvlékat. Plavky už měli všichni na sobě.

"Měl jsem si pořídit neopren," stěžoval si Marek, když konečně vlezl do vody.

Tomáš byl sice z trojice ten nejpomalejší v myšlení, ale určitě byl nejotuzilejší a nejzdatnější. Ze studené vody si nic nedělal, nasadil si jen brýle a ploutve a vrhl se do ní skokem. Celou akci také nejvíce promyslel, takže ho napadlo rozdat ostatním plátěné tašky a za chvíli se sám vynořil z vody s prvním nákladem. Tašku měl nejnapěchovanější, ale vše, co z ní vyndal, byly jen obyčejné kameny. Ani Katka s Markem nebyli úspěšní. Marek si navíc vzal i šnorchl, do kterého mu natekla voda a teď kuckal a škrábal se ven pro pití.

"Jestli tady s tím nepohneme, budeme si muset pořídit detektor kovů," poznamenal Tomáš.

"Páni, detektor," vydechla Katka, "na to jsem ani nepomyslela, to by se třeba mohlo hodit i někdy

jindy."

"Jako že bychom prohledali vaši zahradu, jestli tam není skrytý poklad?" řekl Marek trochu posměšně. "Taková legrace bude pěkně drahá, mělo by to být až to poslední řešení."

Tomáš přelétl očima plochu velikosti tak padesátimetrového bazénu a prohlásil: "Musíme na to jít trochu systematicky. Každý prohledá třetinu. Navíc bychom měli přemýšlet, kam by tady tak člověk mohl něco nasypat. U břehu by to ta paní asi neudělala. A na místo, kam jsme se teď potopili, podle mne určitě nahází nejvíce kamenů ti, co je hází jen tak pro zábavu z břehu."

Katka zabloudila očima k vrcholům skal. "Nahoře je cestička," prohlásila. "Já bych to na jejím místě nasypala do lomu seshora. Pojd'me teď zkusit nejbližší část lomu, až tam vzadu u skal."

"A každý svou třetinu," připomenul ještě Tomáš a rychle si rozdělili, kterou část bude kdo prohledávat.

Každému to zabralo dobrých deset ponorů, než měli tašky jakž takž plné a vydrápali se s nimi opět na břeh. To už byli úplně promrzlí a než se pustili do průzkumů, rychle se osušili, navlékli si svetry a nechali mezi sebou kolovat termosku s čajem. Pak každý zvědavě vysypal svou tašku.

"Tradáá," ozval se jako první vítězoslavně Marek. Hned na dvou kamenech, které našel, něco bylo. V jednom z nich byla zarostlá zkamenělá mušle a na jiném byl obtisk listu.

"Takže jsme to pochopili správně," culila se spokojeně Katka. "Ta paní ty věci vážně vyhodila sem."

Marek si prohlížel lístek na kameni a kroutil hlavou: "Je to úplně absurdní, že si někdo může myslet, že zkameněliny vznikly nějakým dlouhodobým usazováním vrstev. Vždyť list v takovémto stavu vydrží jen chvíli. Je to přece jasné, že musely vzniknout stejně jako šlápoty v betonu. Obtiskly se do něčeho mazlavého, co pak ztvrdlo."

"Já na tu velkou potopu celkem věřím," přidala se Katka. "Minimálně vysvětluje to, že se našly zkameněliny z lidské doby. Lidské stopy, zkamenělý lidský prst nebo různé předměty v uhlí."

"Kdyby takové obří vlny pohřbily pod nějakou masu písku či hlíny celé lesy, tak by tím tlakem mohlo krásně vzniknout uhlí, a to v lidské době," doplnil ji Marek. "Každopádně spousta skal určitě vznikla najednou a ne nějakým postupným usazováním, to by jinak neexistovaly zkamenělé stromy, kterou jdou napříč několika vrstvami usazenin ve skále."

"Protože by tam ty stromy nečekaly celá tisíciletí, než se okolo udělá skála, ale dávno by shnily nebo by se třeba zlomily," doplnil Marka Tomáš, zatímco si prohlížel svoje úlovky.

"Hele, tohle vypadá jako obtisk pecky v kameni," ozval se Tomáš po chvíli a dal jeden z kamenů stranou, zatímco ostatní vysypal k úpatí jedné ze skal.

"Jenom já nic nemám," stěžovala si Káťa a místo aby své kamení také někam nasypala, trochu nazlobeně se jím střefovala do Tomášovy hromádky.

Tři kameny, na kterých něco našli, dali tedy stranou a chystali se na poslední ponor. Tentokrát ale na střídačku. Půjčí si postupně Tomášovu baterku a budou se soustředit hlavně na místo, kde našel Marek ty dvě zkameněliny.

Katka šla první, měla na sobě totiž plavky v celku a byla jí v mokré látce největší zima. Po deseti minutách vylezla z vody, odhodila tašku a vrhla se po ručníku. Tomáš jí hned podával horký čaj.

"Dneska už mě tam nikdo nedostane," drkotala Káťa zuby a strhla si z hlavy gumovou čepici.

Marek se zatím zvědavě vrhl na její kameny. Katku to moc nepotěšilo, chtěla si svůj nález prohlédnout sama, ale nekomentovala to.

"Jednu jsi našla," usmál se Marek a podával jí kámen, na kterém bylo pár nepatrných čárek, které připomínaly křídlo nějakého hmyzu.

"A to je jako všechno?" řekla Káťa trochu nevrle a netrpělivě se začala přehrabovat v kamenech, aniž by se převlékla.

Tomáš nechal ty dva na břehu debatovat o zkamenělinách a znovu se ponořil pod vodní hladinu. Tentokrát se rozhodl, že na to půjde trochu jinak. Doplavil k zadní části lomu, a pak plaval po jeho obvodu, dokud mu plíce vydržely a pátral baterkou po dně. Všechno, co doposud vylovili, byly jen kameny běžné barvy. A oni přece hledali kus uhlí. Těch pár kamínků stačilo na to, aby je to přesvědčilo, že sem paní Procházková opravdu vyhodila sbírku svého bratra. Nicméně teď byl čas najít už konečně nějakou hroudu uhlí. Tomáš už prohledal většinu zadní plochy lomu a začal směřovat více ke středu. Věděl, že už to o moc déle nevydrží. Konečně se před ním ve světle baterky objevilo

něco černého. Opatrně vzal do ruky velkou hrudku uhlí a vynořil se. Několikrát polkl, aby vyrovnal tlak v uších, a pak začal šlapat vodu a rychle prohlížel svůj nález. K jeho zklamání ale z uhlí nevykukoval žádný kovový předmět. Jen na jeho povrchu se krásně rýsovaly otisky nějakých kapradin.

"Marku," zavolal na svého bratra, "co kdybys připlaval ke mně a pokračoval odtud? Našel jsem na tomhle místě kus uhlí, ale není to ten, co hledáme."

Tomáš nechtěl ono místo ztratit, a tak si ho snažil vepsat do paměti pro další ponory. I když byl pěkně zmrzlý, šlapal ještě chvíli vodu na místě, dokud ho bratr nevystřídal. Předal Markovi baterku, a pak se rychle vydal ke břehu a začal se také převlékat.

Katka už seděla na kameni suchá a oblečená a zvědavě studovala Tomášův objev.

"Ani mi nedošlo, že zkameněliny můžou být i v uhlí," konstatovala, "ale je to vlastně logické. Pan Bílek sice sbíral rád kameny, ale když pracoval v uhelném skladu, musel mít pár zajímavých kousků i odtamtud."

"Ta paní nám pěkně ztížila práci," usuzoval Tomáš, zatímco zkoumal, kolik je v termosce ještě čaje. Nalil si tak, aby zbylo dost i na Marka a posadil se vedle Katky.

"Nebo ulehčila," podotkla Katka. "Možná je jednodušší tu sbírku vylovit z vody, než ji vytáhnout z té ženské. Kdyby ji měla doma a nebyla by ochotná nám ji dát, bylo by to asi horší."

"Stejně je zvláštní, že tu paní nikdy ani nenapadlo, že ty věci, které její bratr našel, vůbec nejsou proti té její Bibli," řekl Tomáš a srkal horký čaj. "Že mohly všechny vzniknout při potopě světa."

"Zajímalo by mě, jestli ta potopa mohla být opravdu tak velká, aby přežil jen někdo v lodi nebo jestli Bible přehání," přemýšlela Katka. "Protože všechna ta zvířata a tak, to mi přijde přehnané."

"Jako na arše?" ujistil se Tomáš. "Já jsem poslouchal jednoho chlápka a ten spočítal, že se tam mohla krásně vejít. Dokonce i dinosauři, kdyby vzali nějaké mladé, nedorostlé kusy. Navíc se našel nějaký otisk veliké lodi kus od hory Ararat a spousta lidí věří, že je to zbytek té archy."

"Taky jsem slyšela nějaké povídačky o tom, jak tu archu na Araratu hledali, ale všechno to byly spíš takové pohádky, jednou ji někdo kousek viděl, pak zase zmizela v ledu."

"Jo, já vím," řekl Tomáš, "ale v Bibli prý není napsané, že byla na hoře Ararat, ale v pohoří Ararat. Někteří lidé ji hledali přímo na té hoře, ale tenhle otisk je o kus dál. Má tvar veliké lodi a přesně ty rozměry, co jsou v Bibli, kdyby se použil egyptský loket. A když to měřili přístroji, ukázalo jim to snad i nějaké pravidelné nosníky. Tohle je níž a není to pod ledem. Je to jen takový velký otisk, jako by se tam usadila, rozplácla a snad i částečně zkameněla a zarostla do krajiny."

"Víš, ta potopa je v pohodě," ujala se Katka opět slova. "Je to přinejmenším možné vysvětlení těch nálezů různých nástrojů v uhlí a v kamenech. Taky by mohla pohřbít dost vyspělou civilizaci. Ale mám celkem chuť se podívat i na nějaké další dokumenty nebo si něco přečíst o takových věcech jako je vznik světa, vývoj zvířat a člověka a tak. Marek má o tom nějaké knížky. Já jsem to zatím až tak moc neřešila, spíš mě zaujala ta myšlenka, že tu už dřív mohla být nějaká vyspělá kultura a vrtaly mi hlavou ty nálezy v uhlí, ale teď mě zajímá, co bylo ještě předtím. Kde jsme se tu vlastně vzali?"

"Já jsem si nedávno v knihovně jednu takovou knížku taky půjčil," řekl Tomáš. "Toho Markova Zillmera jsem ještě nečetl, ale tohle bylo od chlapíka jménem Vladimír Král, který je taky profesor jako tvůj táta. Co si tak pamatuji, tak v té knize bylo několik kapitol o tom, jak se dá určit stáří Země. Jedna byla o měření radioaktivity. Tomu jsem moc nerozuměl. Ale také tam psal, že se dá změřit eroze hor na celé planetě a prý to je asi šest centimetrů za tisíc let. To sice není moc, ale za deset miliónů let už by na Zemi žádné hory nebyly a povrch Země by byl rovný jako placka. Ještě v té knize měl něco o koncentracích látek v mořské vodě. Psal tam, že kdyby se z řek do moře dostávalo olovo, tak by trvalo jenom dva tisíce let než by ho bylo v moři tolik, jako je ho tam dneska. Přijde mi to celé nějaké divné, když jsme se ve škole učili, že Země je stará 4,5 miliardy let."

"Co je to vůbec za profesora?" zeptala se Kát'a.

"Podle toho, co psali na internetu, je to prý vážně bedna, dělá něco s nanotechnologií. Je zajímavé, že je to světově uznávaný profesor biologie a nevěří v evoluci," odpověděl Tomáš.

"Biolog a nevěří v evoluci?" nadzvihla Kát'a významně obočí.

"No ne, ty čteš taky něco jiného než indiánky?" přerušil jejich rozhovor Marek. Právě vylezl z vody s nějakým dalším kamením a uhlím a vrhl se současně po termosce i po ručníku. Než se oblékl a

přestal se klepat, prošli Katka s Tomášem jeho nálezy. Všechno jeho kamení rovnou vyhodili, ale na obou kouscích uhlí, které Marek našel, něco bylo. Na jednom byl opět lístek, tentokrát nějaké jiné rostliny a ten druhý otisk nedokázali identifikovat. Každopádně to ale nebylo to, co tak žádostivě hledali.

"Ale aspoň se úplně na každém kousku uhlí, které jsme vylovili, něco našlo," řekl Katka. "Můžeme mít jistotu, že to je opravdu ztracená sbírka pana Bílka. Kdyby tu byly jen kameny, mohli bychom možná pochybovat, ale uhlí se na tohle místo nedostalo samo od sebe. Jednou tu věc najít musíme."

Marek si jen otráveně povzdychl: "Myslel jsem, že to bude lehčí."

"Pokud neuspějeme tenhle víkend," řekl Tomáš, "měli bychom začít uvažovat o tom detektoru."

"Co když to tam ale vůbec není?" ozvala se ještě Katka. "Co když zrovna tuhle jedinou věc někomu dal nebo poslal do nějakého muzea?"

"Myslím, že bychom tu ženskou měli povýšit do šlechtického stavu, ať chce nebo nechce. Budu jít říkat Debílková, protože tohle může zahodit fakt jenom pěkný zabeďněnec," prohlásil Marek.

Tomáš se zatím podíval v mobilu na internet a povzdychl si: "Nejlevnější vodotěsný detektor kovů stojí tak čtyři tisíce."

"No dostali jsme teď oba od táty nějaké peníze k svátku a máme od něj i celkem vysoké kapesné," poznamenal Marek, "přínejhorším bychom to zvládli, ale za takovou legraci je to dost peněz. Nechce se mi ho kupovat, pokud to opravdu nebude nutné."

"Taky mám nějaké peníze," ozvala se Katka, "mám našetřeno dost na to, abych zaplatila třetinu, když to bude potřeba."

Domů se vydali se smíšenými pocity. Měli část sbírky pana Bílka a měli z toho radost, ale všechny ty kameny by rádi vyměnili za ten jeden jediný kus uhlí, který se jim zatím nepodařilo najít.

Další den jim začalo dělat starosti počasí. Zatím bylo ještě teplo a hezky, ale sem tam se na nebi začaly objevovat mraky a zdálo se, že příhodné teploty nevydrží. I tak byla voda dost studená a vyhlídka na to, že by se měli potápět, pokud bude další den ošklivo, byla nepříjemná. Vydali se tedy k lomu s touhou, aby se jim tentokrát poštěstilo.

"Ještě že se tvůj táta rozhodl, že bude tenhle víkend zahradničit a netahá nás na žádné výlety," řekl Marek Katce a už asi po desáté vytáhl z kapsy kapesník a kýchl.

"Neměl by ses dneska potápět," poznamenala Katka starostlivě. "Je jasné, že na tebe něco leze."

"Prosím tě," mávl Marek rukou.

Tomáš už svého bratra znal, věděl, že je to paličák a že nemá cenu ho přesvědčovat. Tom si tentokrát nesl s sebou malé zahradní hrabičky a rezavou železnou tyč. Usoudil, že by jedna z těchto pomůcek mohla být vhodná na rozhrabování dna, ale nevěděl, co mu bude více vyhovovat.

"Jestli to nenajdeme teď v květnu," rozumoval Tomáš, "bude to pak ještě horší. Jednak se tam za hezčího počasí začnou motat lidi, ale hlavně se zhorší viditelnost ve vodě. Teď je to sice ledárna, ale ještě je tam pořád dost slušně vidět, a to nám dlouho nevydrží."

Katka si povzdychla. "Jestli dokážeme, že se v uhlí schovával technický vynález, bude to bomba. Celý ten náš svět mi připadá pořád záhadnější a záhadnější. Minulost je jako jedno velké tajemství a možná, že dobrá polovina toho, co jsme zatím slyšeli ve škole, jsou spekulace a lži nebo jen dobře míněné názory někoho, kdo zároveň spoustu věcí neznal nebo ignoroval."

"Záměrně ignoroval," přisadil si Marek. "Čtu teď něco o té evoluci a některé věci přímo bijí do očí. Třeba, že se zatím nenašly žádné zkameněliny přechodových druhů. Například něco mezi ptákem a plazem. Ve škole jsme se učili o archeopteryxovi, ale podle nových důkazů to žádný přechodový druh není. Také jsem četl něco o latimérii podivné. Vědci prý tvrdili, že to je přechodový druh mezi rybou a suchozemským živočichem. V minulém století ji ale vylovili z moře a ukázalo se, že to je normální ryba. Vypadá to, jako kdyby se na Zemi objevila všechna zvířata najednou. Podle mě je tady vysadili mimozemšťané. Připadá mi občas, že lidé té evoluci věřit chtějí, protože neví, jak jinak si věci vysvětlit. Spousta lidí to prostě přijme jako nějakou pravdu ve škole, a pak už se v tom nešťourá, ale jakmile se v tom člověk šťourat začne, tak už tomu věřit nemůže. Matematici dokonce spočítali, že pravděpodobnost náhodného vzniku života je nula. To neznamená, že se to možná mohlo stát, ale že se to prostě stát nemohlo."

"Je zvláštní, že lidi jsou tak chytrý, ale sami nedokáží ve špičkových laboratořích stvořit něco tak složitého jako je buňka, a přesto jsou ochotní věřit, že vznikla sama," přidal se Tomáš. "Jako by náhoda byla schopnější než lidské mozky. Přitom nikdo neudělá to, že by někam navezl na hromadu dříví, kamení a písek a další věci, nechal by to tam a pak by čekal, že se mu z toho postaví dům. Což by bylo mnohem jednodušší."

"To máš pravdu," okomentovala to Katka, "nedávno jsem viděla nějaký dokument o buňce a je to jako složité město, které má hradby s branami, u kterých stojí stráž a ty pouštějí jenom něco dovnitř a něco ven. Na to dostávají pokyn z centrálního řídicího ústředí, které se nachází v jádru buňky. V tom městě jsou i elektrárny, které vyrábějí energii pro různé továrny, kde se štěpí nebo slučují různé látky, které jsou pro buňku důležité. Už si to nepamatuji všechno, ale bylo to úžasné."

Tomáš se ještě vrátil k myšlence, se kterou začal: "Hm, když někde necháš něco ležet, tak se to spíš rozpadne, než že by se z hromady železa sám složil nákladník. Nikdo, kdo uvidí počítač, si nebude myslet, že se vyvinul sám, ale stejný člověk bude klidně věřit tomu, že se samo vyvinulo jeho tělo nebo třeba jen něco tak složitého jako je oko."

"Taky to je všechno proti zákonu termodynamiky, který přece zná každý," řekl Marek.

"Tím bych si nebyl tak jistý," zamračil se Tomáš a snažil se vzpomenout si, jestli někdy něco takového probírali ve škole.

"No dobře," povzdychl si Marek nad Tomášovou neznalostí, "zákon termodynamiky říká, že každý systém, který se ponechá svému osudu, směřuje k neuspořádanému stavu a rozpadu. Ty chytráci evolucionisti ale tvrdí pravý opak. Říkají, že když dáme na hromadu nějaké chemické látky, tak nám vznikne sama od sebe buňka a z té potom vznikneme i my."

"Tomáš měl pravdu," shrnula jejich diskuzi Katka poté, co dorazili k lomu, "když tehdy v zimě říkal, že si budeme muset posvítit na úplně všechno, co víme o minulosti a nevěřit dopředu ničemu, co se týká té nejstarší doby."

Teď byl ale čas posvítit si především na dno starého lomu. Marek se nenechal přesvědčit, aby zůstal v teple a naschvál se vrhl do vody jako první. Měl tak trochu potřebu předvádět se před Katkou. Nebylo to přímo osobní, jen se prostě nechtěl nechat strčit do kapsy o půl roku starší holce.

A tak se na břehu zase začaly kupit kameny. Tentokrát se rozhodli, že toho prostě za určitou dobu naloví co nejvíce a přeberou to až nakonec. Jen každý kousek uhlí zběžně prohlédli, ale k žádnému výsledku se jim dobrat nepodařilo. Na břehu se kromě kamení ocitlo i několik rozbitých skleněných lahví a dvě rezavé plechovky. Tomáše vždycky strašně rozčilovalo, když lidé házeli v přírodě odpadky, a tak se rozhodl vzít potápění i jako takový úklid. Po půl hodině už jim všem drkotaly zuby. Bylo jasné, že požadovaný kousek zase nenašli. Beze slov se na sebe podívali a všichni se současně začali sušit a oblékat. Pro dnešek toho měli už vážně dost. Marek navíc převlékání doplnil soustavným kýčáním.

"To se mi snad jenom zdá," ozval se jim za zády náhle trochu nazlobený hlas. Katky táta. "Tak tohle jsou ty vaše výlety? To jako myslíte vážně, že se koupete v tomhle počasí?"

"Hledáme tady zkameněliny," špitla Káťa. "Zjistili jsme, že pan Bílek měl poměrně zajímavou sbírku a jeho sestra to sem všechno vyhodila."

"Až bude tepleji," přidal se Tomáš, "zhorší se viditelnost. Musíme to hledat teď."

"Přece tu nenecháme takové poklady," řekla Katka a sehnula se pro jeden kus uhlí, kterého si všimla na hromádce jejich úlovků. Zřetelně se na něm rýsovala nádherná lastura.

Marek se tvářil vztekle a nic neříkal. Namísto toho opět kýchl a začal hledat po kapsách čistý kapesník. Nicméně se zdálo, že mu dost vadí, že profesor Liška strká nos do jejich záležitostí.

"Tak a honem domů," prohlásil pan Liška, když viděl, jak jsou promrzlí.

"Ještě si tu přebereme tuhle hromadu," informoval ho Marek, sedl si ke kamenům a naschvál si je začal dost pomalu prohlížet. Chtěl tím dát profesorovi najevo, že je mu úplně jedno, co po něm chce.

"Jenom chvíli, tati," řekla Katka prosebně a začala rychle zkoumat jejich nálezy.

Profesor Liška jen zakroutil hlavou a s povzdechem si k nim dřep. Začal bez dalších komentářů prozkoumávat hromádku s nimi a po chvílce uznale hvízd: "Tak tohle je tedy paráda!"

V ruce držel nejkrásnější fosílii, jakou doposud našli. Na jednom z větších kamenů byl obtisknutý celý živočich. Drobné tělo vážky bylo na kameni prokresleno do nejmenších detailů. Lastura a vážka

byly dva hlavní nálezy toho dne. První z nich byla na kusu uhlí, druhá na kameni. Ještě na jednom malém kousku uhlí bylo pár otištěných čárek, o kterých nevěděli, co si mají myslet, a to bylo vše, co našli.

"A jak jste na to, že měl pan Bílek takovou sbírku vůbec přišli?" ptal se profesor cestou domů.

"Trochu jsme si v zimě povídali s paní Procházkovou. Přiznala se, že to všechno vyhodila," zjednodušila Katka celý příběh.

"A?" nadhodil její otec.

"A to je celé," pokrčila Katka rameny.

"Aha," řekl profesor a už se na nic neptal, ale v jeho bystrých očích, viděla Katka spoustu nevyslovených otázek.

4. kapitola: Prozrazení

V neděli ráno bylo již nebe pořádně zakaboněné a Markovi teklo z nosu jako z okapu.

"Nemyslete si, že vás dnes někam pustím," řekl profesor Liška mládeži. "Ty zkameněliny vám nikam neutečou."

"Já byslím, že to je snad *daše* věc, ne?" huhňal Marek, přestože byl nastydlý.

"No tak ty jsi ten poslední, který by se měl potápět," ozval se profesor.

"A ty jsi ten poslední, komu do toho něco je," odsekl Marek.

Profesor Liška se na něho dotčeně podíval.

"Marku, neblbni," klidnila ho Káťa. "Mě dneska ani nenapadlo, že bychom tam šli, je o pět stupňů méně než včera a chystá se na déšť."

"Musíme hledat," řekl Marek již zřetelně, poté, co si nakapal do nosu kapky.

"Já bych sice jeden krátký ponor zvládl," ozval se Tomáš, "ale jestli nesmíme, tak to prostě necháme na příští týden."

"Jak nesmíme," vyjel na Tomáše Marek. "Je to snad náš táta nebo co? Já chci hledat i dneska i za týden."

"Aby vůbec nějaké za týden bylo, mladý muži, tak by ses měl trochu slušně chovat," řekl profesor, "Když jste tady se mnou, jsem za vás zodpovědný já, a to znamená, že budete respektovat to, co říkám. A o tom, že bych tě pustil do lomu s touhle rýmou a při osmnácti stupních nad nulou, si můžeš nechat tak akorát zdát."

Marek se chystal něco odpovědět, ale v tu chvíli ho Katka kopl pod stolem do nohy a jeho bratr do něho zároveň šťouchl ve stejnou chvíli loktem.

"Mamka říkala, že ho máme poslouchat," sykl Tomáš potichu.

"Taky nejsem senilní," podíval se profesor Liška na svou dceru, "a moc dobře si pamatuju, jak ses mě tehdy v zimě ptala na pana Bílka a jak tě zaujalo to, co jsem ti říkal o jeho nález. Chápu, že ve vašem věku nemáte už chuť se se vším svěřovat, ale nemám moc radost z toho, jak jsi mě včera odbyla. Je mi jasné, že za tou historkou o zkamenělinách a povídání si s paní Procházkovou je ještě něco dalšího. A jestli hledáte to, co mi tehdy pan Bílek ukazoval, ztrácíte čas. Byl to jenom kus nějakého kovu, který se zasekl dělníkům při těžbě v uhlí. Jinými slovy je to zcela bezcenné. Je to jen kousek nástroje tak z 18. nebo 19. století. Nemyslete si, že je to k něčemu dobré."

"Vy dospělí jste vždycky tak chytrý," podíval se Marek na pana Lišku a beze slova odešel z místnosti. Po chvíli se ale vrátil a aniž by se domluvil s ostatními, položil prostě před profesora jejich vzácný nález.

"Tohle není žádný kousek nástroje z těžby," spustil Marek. "Jsou to ozubená kolečka, která jsou v tom uhlí úplně zarostlá. To znamená, že existovala dřív než uhlí a dostala se tam v době, kdy uhlí vznikalo. Takže tady buď přistála nějaká mimozemská loď někdy před miliony let nebo dinosauři vyráběli hodiny. Další možnost je, že třeba v nedávné historii došlo k velké katastrofě, při které uhlí vzniklo. Uhlí by pak bylo mladší než staré lidské nebo mimozemské civilizace, které tu existovaly před touhle událostí, třeba před světovou potopou nebo něčím podobným. Je spousta důkazů o tom, že Země nemůže být tak stará, jak se říká. Všechno muselo být úplně jinak. Jenomže některým lidem

můžete třeba strčit mimozemšťana přímo do obýváku a stejně v něj nebudou věřit, ale nějak si tu skutečnost upraví tak, aby jim zapadla do toho, čemu věřit chtějí, namísto aby byli upřímní a aby změnilí názor."

"Viš, tati," snažila Katka navázat smířlivěji. "Zjistili jsme, že v uhlí se našly různé věci, třeba i nádobka, která byla opravdu zarostlá vevnitř a museli ji z toho vylámat."

"Myslete si, co chcete," pokračoval bojovně Marek, "ale však ono se jednou ještě uvidí. Koupíme si detektor, najdeme i ten další kus a dokážeme, že to není nějaké staré vrtací zařízení. Dost možná to budou věci, které patří k sobě nebo zkrátka budeme mít dva kovové lidské výrobky v uhlí, a to bude větší bomba, než kdybychom ulovili dinosaura."

Marek očekával od profesora nějakou nepřátelskou reakci, ale ten zamyšleně přešel s jejich objevem k oknu a řekl jim: "Tohle je nejstarší písmo na světě, ty dvě značky tady. Samozřejmě by to tam mohl někdo napsat i jen tak z legrace..."

"No jasně," skočil mu do řeči Marek, "cokoliv nemůže existovat, je prostě podvrh. Místo aby byla podvrh teorie, do které se to nehodí!"

"Ale," pokračoval profesor nerušeně dál, "jestli je to nějaká legrace, dá se to poměrně věrohodně ověřit. Kdyby to byl novodobý vryp, vyjde to při detailní studii lehce najevo."

"Co je to za písmo?" zajímalo Tomáše.

"Říká se tomu paleo-sanskrt," odpověděl pan Liška. "Rozluštil to někdy v devadesátých letech profesor Kurt Schildmann."

"A co to znamená?" vyhrkl Tomáš.

"Tak to opravdu není můj obor," odpověděl profesor. "Jen jsem o tom kdysi četl nějaký článek, ale nemám nejmenší tušení, jak to bylo přijato vědeckou obcí, jestli to je všechno věrohodné a jak v tomto směru pokračují další výzkumy."

"Znáš někoho, kdo by to mohl prozkoumat?" zaradovala se Katka.

"Mám jednoho kamaráda na katedře archeologie," odpověděl Kátě tatínek. "Koneckonců by neměl být problém půjčit si na příští víkend profesionální vodotěsný detektor. Takovou hračku budou mít buď přímo na katedře nebo to bude mít jeden docent, který je nadšený potápěč a zkoumá různé staré vraky."

Marek se zachmuřil. Pokud bude jejich nález historicky zajímavý, samozřejmě jim ho dospělí seberou a budou se plést i do jejich pátrání. Profesorova nabídka ho nějak nedokázala rozveselit. Zato Katka s Tomášem jen zářili.

"Bude to ale znamenat," pokračoval profesor, "že mě přizvete do toho vašeho pátrání, protože jestli si půjčíme přístroj za pár desítek tisíc, nemůžete očekávat, že vás s tím nechám bez dozoru."

"Díky, tati," usmívala se Katka.

"To je bezvadný," přidal se Tomáš.

Profesor Liška se podíval na Marka: "Já nejsem tvůj nepřítel, mladíku a nechci, aby to tak bylo, jasný? Ale jestli stojíš o to sem jezdit a jestli vám mám nějak pomoci, očekával bych od tebe trochu více vstřícnosti a slušnosti. Sice nejsem tvůj otec, ale taky jsme spolu nepásli husy."

Marek nic neříkal a Katka s Tomášem se na něj vyzývavě podívali. Když to nepomohlo, následovaly dva dobře mířené kopance pod stolem.

"Fajn, omlouvám se," zahučel Marek neupřímně, tónem, který měl do přátelskosti hodně daleko.

"Vy dva si dělejte, co chcete," obrátil se profesor na Katku s Tomášem, "samozřejmě kromě potápění. Ale tebe dnes nechci, Marku, venku vidět. Budeš v teple doma a byl bych rád, kdyby sis vzal na starosti přikládání do kamen."

Marek se zmohl akorát na to, aby zabručel: "Hmm."

Katka mu chtěla vyjít vstříc a navrhla: "Co kdybychom si zahráli nějakou hru? Mně se ven nechce."

Tomáš se nabízel, že nějakou hru připraví, ale Marek se na něho pohrdlivě podíval, jestli to opravdu myslí vážně. Sotva za profesorem zaklaply dveře, vrhnul se Marek na místo toho na internet.

"Tak paleo-sanskrt," mrmlal si.

"Jsou to jen dvě písmenka," povzdychla si Katka, "to nám stejně asi moc nepomůže."

Marek chvíli zkoumal staré značky na internetu. "Aspoň víme, že je to fakt to písmo. Tvůj fotr měl pravdu."

Katka se na Marka zamračila. "Můj táta je fajn, nemusíš mu tak říkat."

"Štve mě, když mě někdo buzeruje," odsekl Marek.

Tomáš věřil hádku a pokusil se změnit téma: "A co je to tedy za písmenka?"

"Tohle první by měla být pětka, ale může to taky znamenat ruka a to druhé nevím," odpověděl Marek.

"Třeba si ta kolečka číslovali," uvažoval Tomáš. "Třeba to bylo nějaké složité zařízení, podobné jako ten nejstarší počítač na světě, který našli v té řecké lodi..."

"Jaký nejstarší počítač?" vykulila Katka oči.

"No jako byl v tom vraku u Antikyandy nebo jak se to tam jmenovalo. Byly to přece nejstarší astronomické hodiny, někdy z prvního století před našim letopočtem, prý je to svým způsobem takový jednoduchý počítač."

"A to nám jako říkáš až teď?" vyjel Marek rozzlobeně na Tomáše. "Myslel jsem, že snad všechno, co zjistíme, si navzájem říkáme. Že tu nikdo nebude tajnůstkářit a pátrat po něčem na vlastní pěst."

"Bylo to v jednom komiksu od táty," zamračil se Tomáš. "V té velké knize komiksů, které dříve vycházely ve starších číslech časopisu ABC. Nedělám žádný pátrání na vlastní pěst, jenom si čtu komiksy."

Tomáš se uraženě zvedl. Už měl toho rýpání svého bratra tak akorát dost. Ve dveřích se ještě otočil a sykl na Marka: "Možná by sis měl taky někdy přečíst něco jiného než ty svoje vědecké knížky, třeba něco dobrodružného."

Tomáš bouchl dveřmi a šel ven za profesorem Liškou zeptat se, jestli by nechtěl s něčím pomoci. A hlavně si popovídat s někým, kdo na něho nebude každou chvíli protivný.

"Nejsem tvoje máma, abych tě sekýrovala, ale myslím si, že by ses mohl k bráchovi chovat trochu líp," řekl Katka Markovi. "Děláš z něj v jednom kuse blbečka a pořád si z něj utahuješ. Tomáš je náhodou fajn. Občas má trochu dlouhý vedení, ale není to žádný pitomec. Mě to tedy nijak neobtěžuje, že mu sem tam něco nedochází. Vůbec není hloupý, za poslední dobu si přečetl spoustu zajímavých věcí a dá se s ním o nich rozumně diskutovat. To, že prolézá základku s trojkami a nemá vyznamenání jako my dva, ještě není důvod k tomu ho pořád zesměšňovat a taky to neznamená, že není schopný nic pochopit. Jak vidíš, tak občas ví i něco, co my ne."

Marek nevěděl, co by na to řekl.

Katka byla v ráži a ještě chvíli pokračovala: "A můj táta to měl taky pěkně těžký, když maminka umřela. Mohl by ses k němu chovat aspoň trochu slušně."

Již podruhé ten den práskly v kuchyni dveře. Katka nechala Marka samotného. Ten si trucovitě sedl k internetu. Po chvíli zjistil, že ta Tomášova Antikyanda se ve skutečnosti jmenuje Antikythéra a pustil si zajímavý dokument o prastarém mechanismu, který se v ostatcích vraku u Antikythéry našel a který detailně předpovídal pohyby nebeských těles. Nicméně ho to nijak netěšilo. Sledovat sám dávné záhady, když se o tom nemohl bavit s Katkou a Tomášem, nebylo to ono.

Marek v sobě vedl vnitřní válku. Nesnášel přiznávat chyby. Nenáviděl, když se měl omluvit. Jenomže jestli se s těmi dvěma nesmíří, příští víkend to s nimi nevydrží. A až budou mít detektor, je dost možné, že ztracený kus uhlí najdou. Jeho zvědavost byla o malý kousek větší než jeho pýcha. Marek byl na svůj věk docela malý a nebyl zrovna dvakrát šikovný. Strašně ho rozčilovalo, když si z něj někdo větší a silnější dělal legraci nebo když ho sportovně založení kluci nechtěli při tělocviku do družstva. A teď si uvědomil, že tak jako jeho ponižují ve škole kvůli tomu, že není moc silný, ponižuje on stejně svého bratra kvůli tomu, že není tak chytrý.

Ve skutečnosti si Marek na Tomášovi tak trochu vybíjel svůj vztek. Když někdo ubližoval jemu tím, že ho přehlížel, ubližoval zase on tam, kde mohl, svými slovy a svým rozumem. Na konec se skřípáním zubů vstal a šel se svému dvojčeti omluvit.

Katka s Tomášem pracovali společně na zahradě, pomáhali zalévat nějaké rostlinky, které si profesor během víkendu zasadil. Marek se Tomášovi omluvil a jelikož Katka byla dost blízko na to, aby to slyšela, usoudil, že tím si snad usmířil trochu i ji.

"Říkal jsem, že máš být vevnitř v teple," ozval se za jeho zády profesor Liška.

Marek si povzdychl. "Já hned jdu," řekl panu Liškovu, ale nedokázal se mu podívat do očí. Koukl někam za jeho rameno, a pak se odebral zpátky do chaty. Nicméně doufal, že toto gesto budou Káťa

a její otec považovat jako dostatečné vyjádření jeho snahy o smír.

Marek však neměl ani náhodou v úmyslu nějak se s profesorem přátelit, natož si od něho nedejbože nechat mluvit do svých věcí. Jen usoudil, že si na něj a na to, co v jeho přítomnosti říká, musí dávat větší pozor. Asi tak jako si dává člověk pozor na vosu, která poletuje v místnosti.

Týden utekl a tentokrát jeli na další prodloužený květnový víkend všichni, včetně maminky dvojčat, potápěčského vybavení a drahého detektoru, uloženého bezpečně v krabici s polystyrénem. Marek ještě kašlal, ale celkově už mu bylo o dost lépe. Kvůli nachlazení si udělal trochu delší volno. Byl ten týden ve škole jen jeden den a mohl alespoň shlédnout nějaké dokumenty o starých nápisech a písmech. Samozřejmě si všechno zasadil do své mimozemské teorie a autorství prastarého písma přisoudil návštěvníkům z jiné planety. Obzvlášť, když se jeden z nápisů, který se v tomto písmu našel, překládal jako "práce nejvyšších".

Bylo něco okolo dvaceti stupňů a hlavní potápěč výpravy – profesor Liška, usoudil, že se do vody odhodlá až odpoledne. Marek hořel netrpělivostí, ale kousl se do jazyku a nic neříkal.

Po obědě a pro mládež až příliš dlouhém posezení u čaje, se vydali k lomu autem. Pan Liška už se kdysi potápěl, a tak si od svého kolegy půjčil kromě detektoru kovů i potápěcí vybavení. Některé věci, které měl Tomáš, se mu však také hodily. Když se tak chystal do vody, s gumovou koupací čepicí na hlavě, v neoprenu a s dalšími nezbytnými pomůckami, neubránila se Katka smíchu. I dvojčata se přidala a všichni cvakali jeden snímek za druhým. Pan Liška si z toho ale nic nedělal, upravil si na obličej masku, teatrálně se jim uklonil, a pak opatrně vlezl do lomu. Cítil se v tom všem vybavení trochu nesvůj a snažil se nezapomenout na žádné pokyny svého kolegy a na to, co se už kdysi dávno naučil.

Vzal to také zezadu a stejně jako Tomáš byl dost rozezlený, když mezi prvními věcmi, které našel, byly odpadky. Několik zrezivělých kusů starého náradí, které do lomu evidentně někdo vyhodil – staré kleště, zbytek kladívka bez topůrka a zlomený zrezivělý nůž. Další nálezy už byly alespoň trochu hodnotnější – profesor našel v lomu postupně několik šperků – náušnici, prstýnek a další náušnici, tentokrát úplně jinou. Pak následovaly klíče, několik drobných mincí a o kus dál ztracená padesátikoruna. Další mince byla již neplatná, jednalo se o starou desetikorunu. Pak pěkně dlouho nenašel vůbec nic, až se nakonec detektor rozblikal tak výrazně jako nikdy předtím, výsledkem byl ovšem starý koňský třmen – jeho kovová část. Profesor všechny věci schovával do sáčku, který měl upevněný u opasku, i když ty větší kousky mu dost překážely. Nicméně byl rozhodnutý v lomu tímto způsobem trochu uklidit. Brzy našel ještě zlomenou lžici a násadu od lopaty. Od dalšího slabého bliknutí zholo nic nečekal, ale když rozhrábl dno, spatřil kus černé hroudy. Opatrně ji vyndal a ke svému překvapení v ní poznal předmět, který už kdysi dávno viděl – velký kus uhlí, který bez problémů vyplnil obě dlaně dospělého muže. Na jednom konci doposud koukal malý kousek kovu, na kterém se kupodivu ani několikaletý pobyt ve vodě nijak nepodepsal. Profesor zkoumal uhlí ve světle baterky a všiml si, že se na druhé straně kus uhlí odlomil. Z horniny teď vyčnívalo ještě něco dalšího – jednoznačně se jednalo o kousek poměrně velkého ozubeného kolečka.

Profesor se chystal na to, že se s objevem vypořádá, ale pak si to rozmyslel. Ještě mu v tlakové lahvi potápěcího přístroje zbývalo dost vzduchu a nebyla mu ani moc zima. Znovu začal přejíždět s detektorem po místě nálezů a pro jistotu dno ještě trochu prohrábl prsty a prozkoumal. Našel ještě menší kousek uhlí, tak do dlaně. Detektor na něj téměř neznatelně reagoval, tak si ho pro jistotu schoval.

Pak se pomalu, stále ještě se zapnutým detektorem, vydal ke břehu, u kterého na něho čekala jeho dcera a dvojčata. Svou sbírku odpadků během chvilky obohatil ještě o rezavou pokličku a starý plechový hrnek. Při posledním pípnutí našel ještě cedník, a pak detektor znechuceně vypnul. Na tak malý lom, který navíc fungoval jako oblíbené koupaliště, to bylo docela dost krámů. Evidentně se tu nikdy nikdo neobtěžoval prohledat šterkovité dno a leckoho ani netrápilo, že si sem lidé chodí zaplavat a použil vodní plochu místo popelnice. Část věcí, které našel, byly ovšem jen předměty, které někdo ztratil při koupání.

Alespoň, že jsem nenašel nic nebezpečného, třeba nějakou rezavou bombu, pomyslel si během vypořádání.

Profesor se drápal z vody se zvednutým palcem a hromadou odpadků k tomu.

"Opravdu to máš?" vyjekla Káťa, která pochopila jeho gesto. Její otec přikývl a Tomáš Katku uchopil a dal se do jakéhosi legračního vítězoslavného tance. Roztočil ji a radostně poskakoval po břehu. Marek se z toho poslintal smíchy. Byla to opravdu směšná podívaná, protože děvčata přece jen rostou o něco dříve než chlapi, a tak byla Káťa skoro o hlavu vyšší než oba kluci. Katce to nejdříve přišlo trochu trapné, ale radost ji přemohla a aby Tomáše potěšila, párkrát se dobrovolně zatočila se svým tanečníkem, a pak se vrhla k otci.

Profesor je samozřejmě pěkně napínal. Nejdříve jim podal všechny větší odpadky. Pak vylezl z vody a na chvíli se jen tak posadil na kámen.

"Nechtěla byste prstýnek, mladá dámo?" zeptal se poté a věnoval Katce jeden ze svých úlovků.

"Tak už nás nenapínejte," vyhrkl Tomáš.

"Říkal jsem, že mi máš tykat," připomenul mu profesor. Tomášovi to občas nešlo přes pusy. Profesor se nicméně rozhodl mládež už dále netrápit a předal jim dlouho očekávaný nález.

"Je tu kousek kolečka a na něm je zase nějaká stará značka," radoval se Marek a trochu vyčítavě se na profesora podíval.

"Když jsem to viděl poprvé, tenhle kousek ozubeného kolečka nebyl vidět," hájil se pan Liška.

"Koukal z toho jen tento malý kousek kovu na druhé straně."

To ovšem mohlo být cokoliv. Děti si dvoucentimetrový kovový kousek prohlédly a zjistily, že na něm opravdu není nic pozoruhodného a že by něčemu takovému také sotva věnovaly pozornost.

"Asi se z toho kousek odlomil při pádu, že?" nadhodila Katka.

Profesor přitakal: "A tím se odkryla ta zajímavější část."

"Zajímavé, že to vůbec není rezavé," konstatoval Marek. Kolečko bylo lehce zkorodované a potažené slizem, ale druhý kousek kovu vypadal jako ocel a když ho Marek přešel kapesníkem, leskl se, zcela nepoškozený pobytím ve vodě.

"Občas se zdá, že některé staré civilizace používali technologie, které dnes nechápeme," řekl na to profesor. "Třeba v Dillí v Indii mají stovky let starý kovový sloup, který vůbec nerezaví nebo jsem kdysi četl něco o londýnském kladivu. To se nenašlo v Anglii, ale u Londýna, který je v Texasu. Bylo schované v hornině a když ho rozlomili, tak se v něm udělala malá rýha, která nezrezivěla ani po desítkách let. Má prý opravdu zvláštní chemické složení."

Marek s Katkou se na sebe významně podívali. Zase další záhada!

"Našel jsi ještě něco?" vyzvídal Tomáš.

"Ale ano," zatvářil se profesor důležitě. "Mám tady pro vás speciální kapesné. Můžete to brát jako odměnu za přínos k historii."

Tomáš se zasmál. Profesor mu dal do dlaně trochu zelenou padesátikorunu, Markovi dal zbylé mince, které nedělaly dohromady víc než třicet korun a Katce dal obě nalezené náušnice.

"Dámu platím ve zlatě," poznamenal. "A rád bych vás, slečno, upozornil, že se jedná o nejnovější módní výstřelek. V letošním roce 2015 se tato ojedinělá móda mít každou náušnici jinou dostává na světová mola a do deseti let to bude úplně běžné."

"Ó děkuji, slavný módní návrháři, cítím se být opravdu poctěna," culila se Katka.

Všechno ostatní, co profesor našel, byly jen krámy na vyhození a také skončily ve staré otrhané tašce, se kterou měly putovat do popelnice. Jen malý kousek uhlí, který profesor našel na místě nálezu, strčil k oné větší hroudě, a pak se konečně oblékl. Pečlivě srovnal všechno vybavení v kufru auta a usedl za volant. Už se těšil na báječný tvarohový koláč, který s sebou přivezla paní Millerová.

5. kapitola: Stroj uvnitř uhlí

Profesor Liška položil telefon a zavrtěl hlavou.

"Katko, mohla bys na internetu najít nějaké zvíře, které se jmenuje lilijice?" požádal svou dceru.

"Hlavně jeho fosílie, nějaké se prý našly."

"Co to má být?" vyzvídal Tomáš.

Všichni seděli na terase a popíjeli horký čaj. Pan Liška právě domluvil s jedním svým kolegou a

kamarádem.

"Ale nějaké zvíře, jehož pozůstatky prý připomínají kolečka od nějakého stroje. Už se prý kdysi na internetu objevily fotky jakéhosi tajemného zařízení z Ruska, které určitě museli sestrojít mimozemšťané, ale ve skutečnosti to prý bylo jen tohle zvíře. Kolega mi říkal, že pokud mám za to, že jsme našli nějaký stroj v uhlí, bude to určitě jen nedorozumění."

"No jasně," obrátil Marek oči v sloup. "A ty nádoby v uhlí, to bude příbuzná tohohle zvířete, hrnkovice a ten zvonek, který se našel, to bude zvonkovice. Že mě to nenapadlo hned."

Maminka do Marka šťouchla a okomentovala to: "Mám v poslední době hrozné tiky v ruce, jak slyším nějaký protivný zvuk, začne mi to v ní samo škubat." A pro jistotu do něj šťouchla ještě jednou.

Tomáš se musel zasmát a i Katka se kousala do rtu. Marek to nicméně pochopil a uklidnil se. Bylo to poměrně přátelské varování, a tak na něj Marek nereagoval nijak prudce a podrážděně.

"Zvláštní," prohlížela si Katka fosílie zmíněného tvora. "Opravdu to vypadá jako malá kolečka. Ale pruhovaná a nalepená na sobě. Zatímco tenhle obrázek, na kterém je domnělý stroj v uhlí, mi přijde jiný. Ta kolečka mají jiné středy, skoro by se do nich dala zastrčit osička a jsou zubatá jen u okrajů, tady u toho zvířátka jsou ty proužky občas po celém povrchu a ten střed vypadá jako malá hvězdička."

"Tak tohle by mě vůbec nepřesvědčilo, že ty dvě fotky jsou jedno a to samé," ozval se Tomáš.

"Ale podívejte tady," ukázala paní Millerová na domnělý zkamenělý stroj z Ruska. "U tohohle kolečka ten střed vypadá také jako hvězdička a způsob, jakým jsou ta kolečka naházená ledabyly vedle sebe, nevypadá na nějaký rozbitý stroj. Je to poházené přesně jako ty pozůstatky téhle lilijice." Katka se zatvářila zklamaně.

"Mně je tady nějaká lilijice úplně u..., ukradená," zadrhl se Marek, který chtěl říct původně něco sprostého. Trochu provinile se podíval na maminku a pokračoval. "S tím, co jsme našli, to nemá nic společného. Stejně to nijak nevyvrací to, že se v uhlí našlo více věcí, které museli vyrobit mimozemšťané nebo lidé."

Všichni se zadumaně podívali na artefakt, který ležel na stole. Větší, nově nalezený kus uhlí, byl položený vedle malého úlomku, který našel Tomáš v zimě.

"Tohle jsou prostě jednoznačně ozubená kolečka," pokračoval Marek. "Popsaná navíc starým písmem. Předpokládám, že znakem té lilijice není také to, že by na ní po smrti naskákaly značky v paleo-sanskrtu, že?"

Tomáš se musel zasmát Markovu vtipu.

Profesor se usmál: "A já předpokládám, že nějaká lilijice asi nereaguje na detektor kovů. Nenapadá mě žádné zvíře, které by mělo kovové tělo. Každopádně jsem jen chtěl vědět, o čem můj kolega mluvil, a pokud jsem mu v telefonu přitakal a řekl jsem, že bude mít nejspíš pravdu, bylo to hlavně proto, abych ukončil rozhovor. Nebudu přece tuhle záhadu řešit s někým, kdo mě nebere vážně."

"Takže souhlasíš s tím, že je to tajuplný objev?" ujišťovala se Katka.

"Samozřejmě," přikývl její otec. "A asi uděláme nejlépe, když to pošleme na nějaký speciální rentgen. Jestli vám mám ale, mládeži, být v téhle věci nápomocen, tak mám pár pravidel. Žádné fotky na internet a žádné zveřejňování. Až do odvolání bude tenhle nález naše tajemství."

S tím nikdo neměl problém. A tak se dohodli, že profesor hned po víkendu zjistí, kam by mohl ony artefakty poslat na rentgenový průzkum.

Trvalo pár dní, než pečlivě zabalené nálezy odešly spolehlivou kurýrní službou do Německa. Jedna z institucí, která byla schopná takový nález prozkoumat, sídlila totiž v Berlíně. Profesoru Liškovi se to hodilo, protože měl jet do Berlína začátkem července na vědeckou konferenci, a tak si naplánoval, že artefakty posléze vyzvedne osobně a ještě se o nich alespoň na místě pobaví s nějakým odborníkem. Pokud tedy bude o čem, ale v to všichni doufali.

Katka a oba chlapci samozřejmě hned vyslovili přání, aby mohli jet do Berlína taky. Když Marek viděl, jak profesor váhá, dodal dokonce sám od sebe, že nebude dělat žádné problémy a bude pana Lišku poslouchat. Stále se v něm sice prala nechuť respektovat nějakého cizího muže jen proto, že se líbí jeho mámě, ale začal chápat, že zbytečné konflikty by mohly být opravdu nevhodné, především pro něho. Profesor mohl také nakrásně říct, že zrovna jeho nechá doma, a to by Marka opravdu naštvalo.

Tenhle argument byl nakonec tím, co profesora přesvědčilo. Uvědomil si, že je to v první řadě vzácná příležitost, jak si paličatého Marka trochu získat a za to vstřícné gesto mu to rozhodně stálo. A tak bylo tedy domluveno, že do Berlína pojednou všichni společně. A pak je ještě v polovině července čekala čtrnáctidenní dovolená u moře, na Krétě. Měli se tedy na co těšit a školáci si říkali, už aby ty prázdniny nastaly.

Dříve než prázdniny přišly ovšem první zprávy z Německa. Profesor dostal zazipovaný e-mail, ve kterém byla řada detailních fotek jejich nálezu. A současně přišla i nabídka na jeho odkoupení. Tomu se ovšem profesor zasmál. Neměl v úmyslu dát jedinečný artefakt pryč a už vůbec ne za částku, která byla spíše symbolická. Snímky dorazily ve čtvrtek, předposlední květnový týden, a profesor hned zavolal k Millerům, aby je tou zprávou potěšil. Původně ani na chatu jet neměli, ale teď se narychlo domluvili, že se přece jen vydají do Českého ráje, kde se všichni společně podívají na výsledky. Podle profesorových prvních slov, to bylo více než zajímavé.

To, co se před nimi následujícího dne objevilo, když společně zasedli k počítači, byla věc, která by jednoznačně vůbec neměla existovat. Pohřbený v uhlí čekal na své objevení mechanismus, který na první pohled připomínal hodinový strojek.

"Buď to jsou hodiny nebo nějaký astroláb," vyhrkla Katka a dívala se na snímek, který ukazoval řadu ozubených koleček, jedno přes druhé. Byly jich tam desítky. Mechanismus měl k několika kolečkům připojeny jakési páčky. Některé snímky dokonce naznačovaly obrys jakési schránky, ve které to vše bylo uloženo. Nicméně celkový dojem byl asi takový, jako kdyby někdo vzal třeba staré hodiny, hodil je do betonu, a pak na ně šlápl. Některá kolečka a spoje mezi nimi ukazovaly známky zlomení, jako by se celé zařízení zhroutilo pod určitým tlakem.

Marek se ozval: "Myslím, že to má blíže k onomu zařízení z Antikythéry, než k astrolábu. Astroláb, to je jen pár koleček a ani ne zubatých. Tady těch koleček je obrovské množství a ještě to vypadá, že to má minimálně čtyři ciferníky s ručičkami."

"Podívejte se na ten menší úlomek," pobídl je profesor. Na dalších snímcích prozařoval rentgen menší kousek uhlí, který našel Tomáš ve sklepech. V tomto kousku byla pouze tři malá kolečka, ale zato byla krásně viditelná a nebyla ani tak zdeformovaná jako ve větší hroudě. A pak tam byl ještě jakýsi půloblouk, jen taková slabě se rýsující čárka.

"A teď se dívejte," řekl profesor, který se pokusil v jakémsi grafickém programu sloučit oba díly dohromady. Ona slabá čárka krásně navazovala na jedno z větších koleček, které nebylo v onom velkém dílu úplně. Malý kousek sice chyběl, ale přesto odlomený dílek dokresloval celkový obraz.

"A co ty nápisy?" zajímal se Marek.

"Jo, tak to bude chvíli trvat, než to dá někdo dohromady," odpověděl profesor. "Včera jsem o tom mluvil s jedním kolegou, který se na to podívá, ale říkal, že mi moc velkou přesnost zaručit nemůže, chtělo by to nějakého specialistu. Jestli tedy bude nějaký odborník ochotný to prozkoumat."

"Proč by ne?" zeptal se Tomáš.

"Přece jen je to takový zvláštní objev, který spíš nadchne autory, kteří se zabývají senzacemi nebo sci-fi. Na univerzitě mají vědci vlastní seriózní výzkum, na který dostávají většinou peníze z vědeckých grantů. O výzkumu pak píší články a publikace. U tohoto nálezu se dá jen těžko nějak přijatelně vysvětlit jeho původ, a to by mohl být problém. Proto je otázka, jestli se tím bude někdo chtít vážněji zabývat. Většina vědců by určitě měla strach, aby se tím před ostatními nezesměšili."

Marek se zamračil: "Tím chceš říct, že se to nehodí oficiálním učením do krámu, že? A že žádný vědec nebude chtít, aby se o něm říkalo, že věří v UFO nebo třeba míchá do vědy Pána Boha, jestli to dobře chápu. Protože tohle v podstatě nejde zamíchat do evoluce."

Profesor pokrčil rameny: "Kdyby to alespoň bylo něco méně kontroverzního, třeba něco jako je ten mechanismus z Antikythéry. Ten je alespoň prokazatelně starý asi dva tisíce let. Ale tohle? To je nevysvětlitelné. Každopádně neříkám, že na to nikoho neseženu, jen to nemusí být přijato zrovna s velkým nadšením."

"Tohle mě tak štve," rozčiloval se Marek. "Existuje tolik věcí, které ukazují na to, že tu buď lidé byli někdy v hodně dávné době, kdy se mohlo ještě tvořit uhlí nebo že se uhlí muselo utvořit nedávno. Jenže když se něco nehodí, tak se to prostě ignoruje, co? Ale to přece nemá s vědou nic společného,

to je, to je..."

"Evoluční fanatismus," dořekla za něho Katka.

"Přesně tak. Díky."

"Jenomže když odvrhnete evoluci, co vám zbude?" zeptal se profesor.

"Mimozemšťané," řekl ihned Marek.

"A jak je dokážeš?" nadhodil pan Liška.

"No, jsou různé obrázky bytostí v létajících strojích, legendy a tak."

"Ze současných vesmírných letů nemáme žádný důkaz o životě někde jinde," podotkl profesor. "A ty obrázky a legendy? Na místě ti pro ně vymyslím pět různých vysvětlení. Ostatně polovina z těch tvých obrázků mimozemšťanů je jen doklad o tom, že jejich autor neuměl moc dobře kreslit."

Marek se kabonil. "I kdyby, tak si stejně trvám na tom, že je evoluce nedůvěryhodná. Vždyť třeba do oceánů se neustále splavují různé materiály, které se tam usazují. Kdybychom předpokládali, že tomu tak bylo i v minulosti, tak by vrstva usazenin na mořském dně měla být za 4,5 miliardy let asi 140 kilometrů. Těch usazenin je tam ale jenom několik stovek metrů. A třeba to množství křemíku, které se každý rok splavuje do oceánu, odpovídá stáří asi osm tisíc let, pokud by tam na začátku nic nebylo. Za miliardy let by měly oceány úplně jiné složení, všech látek by tam bylo mnohem víc. A navíc jsem v jednom časopise četl, že pokud by naše slunce fungovalo podobně jako dnes, tak by před 3,8 miliardami zářilo o 25% méně. To nemusí na první pohled vypadat zajímavě, ale znamenalo by to, že průměrná teplota na Zemi by byla -3° Celsia. Vzhledem k tomu, že v té době měl vzniknout život, tak by asi vše bylo zmrzlé na kost. Už jenom tenhle jeden jediný fakt by měl vyvrátit celou tu neslavnou teorii. Jenomže mně se čím dál tím víc zdá, že evoluce je svým způsobem taky jenom víra, která odmítá cokoli, co jí není pohodlné."

"Jenže se mnoha lidem hodí víc než víra v mimozemšťany nebo v Boha. Jedno zní moc fantaskně a druhé moc tmářsky," přisadil si profesor.

"Jenže odmítat důkazy proti evoluci je od evolucionistů stejně tmářské, jako když církve nechtěla věřit v to, že je Země kulatá nebo obíhá kolem slunce," rozčiloval se Marek. "Když mi tady jedna knížka po druhé dokazují, že je evoluce blbost, tak raději věřím v mimozemšťany, i když pak vypadám jako nějaký snílek."

"Hele Marku," podrbl se Tomáš zamyšleně ve vlasech. "A kde se vlastně vzali ti tvoji mimozemšťani? To se vyvinuli evolucí na nějaké planetě, kde to šlo nebo je stvořil Bůh?"

Marek vypadal zaraženě. Tohle ho vůbec nenapadlo. Chvilíčku přemýšlel, a pak odpověděl: "No jo, ale takhle by ses mohl ptát do nekonečna. Kdo by třeba stvořil Boha? Kde ten by se vzal?"

Profesor Liška se usmál: "To je dobrá otázka. Myslím, že lidé, kteří věří v Boha, mají za to, že Bůh tady byl vždycky. Co já vím, tak v Bibli mu dokonce dávají jméno JSEM. Tím myslí, že existuje pořád a nemá ani počátek ani konec. Měl by být věčný. Ono koneckonců podle teorie relativity je čas nějakým způsobem svázaný s prostorem a nemůže bez prostoru existovat. Takže o čase bychom se mohli bavit až po tom, když vznikl prostor. Bůh by svým způsobem existoval do té doby v nějaké úplně jiné mimočasové dimenzi."

"Teda," dumal Tomáš. "To si vůbec neumím představit, že by něco bylo pořád a nikdy to nemělo začínat nebo končit. Jen když se nad tím zamyslím, začne mě z toho bolet hlava."

Katka se zasmála a položila svému otci otázku, která byla trochu více k věci: "Když je tedy ten náš nález tak kontroverzní, co s ním vlastně budeme dělat?"

Pan Liška odpověděl: "Neboj, to já zase nemám strach trochu si rýpnout. A ta berlínská konference má pro to příhodné téma – Proměny lidského myšlení. Já tam nehodlám bránit nějaký názor na to, kde se taková věc mohla vzít. Vlastně zatím ještě ani žádný nemám. Ale přednesu tam svůj příspěvek o tom, jaký vliv měl pád Konstantinopole na rozvoj středověkého vzdělání, a jak byly různé snahy o pokrok nepřívětivě přijímány. Pak nakonec řeknu, že stejně jako ve středověku byla spousta myšlenek, které byly pro lidi zcela nepřijatelné, tak i já mám jeden předmět, nepřijatelný pro současnou vědu. Bude to jen takové oživení, ale snad se mi podaří získat na svou stranu nějaké odborníky, kteří budou ochotní se tím zabývat. Ale jinak myslím, že budoucnost tohoto nálezu, je někde v Dänikenově muzeu. Mám za to, že není šance, aby to vědecká obec vzala nějak moc vážně." "Člověk by si myslel, že takový nález otřese světem," řekla Katka smutně.

"Možná, že stačí, že otrásl naším světem," podotkl Tomáš, "já jsem aspoň rád za všechny ty zajímavé věci, které jsem se díky tomu dozvěděl."

6. kapitola: Cesta do Berlína

"Červen utíkal, prázdniny se blížily a za celý ten měsíc se přihodila jen jedna významná věc. Z Berlína přišly další snímky. Tentokrát použili na artefakt trochu jinou techniku a ta lépe odhalila některá skrytá písmena a táty kolega aspoň pár těch starých znaků vyluštil. Většinou to byla jen nějaká čísla, někdo si ta ozubená kolečka asi očísloval a některé znaky na nich navíc vypovídaly o jejich funkci. Byla tam určitá znázornění nebeských těles, která měl přístroj pomoci sledovat. Nicméně na tom, co mělo být zřejmě pozůstatkem obalu celého přístroje, byl malý kousek souvislého textu. Táty kolega rozpoznal většinu slov, která byla nejspíše: PĚT, STAVBA, LIDSTVO, UDĚLAT, MOUDRÝ, JISTĚ, VIDĚT, DEVĚT, LOŇ, PLOUT, NEBESA, SLUNCE. Nicméně si tím vším nebyl tak úplně jistý. Nebyl to jeho obor, ona slova hledal podle nějakých knížek, které měl k dispozici," Katka dokončila svůj další zápis, a pak ještě jednou zkontrolovala věci, které měla připravené na cestu do Berlína, přidala k nim ještě dvě další trička, a pak začala vše rovnat do tašky.

"Máš i ten třetí kousek uhlí, tati?" kontrolovala ještě svého otce. Když totiž pan Liška posílal dva kousky uhlí na rentgen, nepřidal k nim poslední úlomek, který našel na místě nálezů. Nevěděl tehdy jistě, jestli to, co našli, má vůbec nějakou hodnotu a poslední hrudku uhlí k věcem zkrátka nedal. Nicméně byla velká naděje, že ani tento kousek nebude zcela bezvýznamný. Detektor na něj přece alespoň slabě reagoval.

Další den už seděli všichni tři mladí milovníci záhad s panem Liškou ve vlaku do Berlína a bavili se tím, že rozumovali nad slovy, která se na artefaktu našla a zkoušeli z nich vytvořit smysluplný text.

"Z pěti staveb, které lidstvo udělalo, může moudrý jistě vidět plout pod nebeským sluncem devět lodí," přečetla Katka jako první svoji větu a dodala, "myslela jsem, že by to třeba mohly být nějaké majáky. I když je to asi hloupost, nevím, proč zrovna devět lodí."

"Pět staveb lidstvu udělali moudří, které lze jistě vidět, jak plují nebesy v devíti lodích," přidal se Marek se svou mimozemsky znějící verzí a vysvětloval, "já jsem tedy myslel, že by mohlo jít o nebeské lodě, o rakety a těch pět staveb třeba budou nějaké odpalovací rampy." Sice si po rozhovoru s Tomášem uvědomil, že by bylo dobré se zamyslet i nad původem takových mimozemšťanů, ale to neznamenal, že by se jich hodlal jen tak vzdát.

"Mě napadlo něco úplně jiného," přiznal Tomáš: "Pět staveb lidstvo udělalo moudrým, jistě viděli plout po nebesích okolo slunce devět lodí. Já jsem myslel, že by to třeba mohly být planety, které obíhají okolo slunce. Třeba je lidé pozorovali z nějakých pěti observatoří a díky tomu se stali moudřejšími."

Marek protočil oči v sloup: "To si děláš legraci, ne? Když pozorovali na obloze devět planet, tak se Zemí by jich bylo dohromady deset. Od kdy má podle tebe naše sluneční soustava deset planet? Co já vím, tak v roce 2006 přestali uznávat Pluto jako planetu, takže máme v naší sluneční soustavě jenom osm planet a ne deset."

Katka dodala: "Nehledě na to, že by si asi dost těžko mohli myslet, že planety obíhají kolem slunce. Co já vím, tak se celá staletí učilo, že slunce obíhá kolem nás."

Marek se zamyslel: "Tak v tomhle bych byl zase opatrný. Pokud by ti moudří byli mimozemšťané, tak ti klidně mohli mít znalosti, o kterých se nám ani nesnilo."

"Uvidíme, co nám ještě řekne odborník v Berlíně," ozval se profesor Liška. "Těchto pár slov od mého kolegy, to je jen předběžný nástřel, ale mě by spíš zajímalo, kterých pět staveb mají na mysli. Kéž by se tam našel ještě kousíček textu. Některá místa, to by bylo něco!"

Katka se zamračila: "Každý jsme z toho udělali úplně jinou větu. To by mě zajímalo, jak se takové staré nápisy vlastně luští. Chtělo by to nějakou Rosettskou desku."

"Co je to?" zeptal se Tomáš. Dějiny nebyly zrovna jeho silnou stránkou.

"To je přece takový ten šutr, na kterém byly nápisy v řečtině i v hieroglyfech a díky tomu se jim ty